

YENİ
EVADE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

HALKLARIN

BİLİNCİNDE

VE YÜREĞİNDE

KAZANILAN ZAFER

•Kitlelerin Ekonomik
Yıkımıyla Devrimin
Bağını Kormak

•Militarizmin Ve
Şovenizmin
İlacı Barış Mıdır?

•İrant'ın
Ayakkabısı...

•Kriz
Derinleşiyor

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine 1 Mayıs
Alanına Taksim e Devrim e

İşçi Kültür Merkezi

MARÇ

8 Eylül Mah. 137. Sok. No:4/A
Kemalpaşa / İZMİR
Tel: 878 54 49

28 Ocak Pazar

İzmir Mart Kültür Merkezi Açılışı

Yüreği
En Uzak Yıldızlarla Birlikte
Çarpan Şair
NAZİM HİKMET RAN

21 Ocak-Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

KİTLELERİN EKONOMİK YIKIMIYLA DEVİRİMİN BAĞINI KURMAK

Burjuvazinin resmi açıklamalarına göre Türkiye’de nüfusun üçte biri, yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Çok iyi biliniyor ki, bu rakamlar kasıtlı olarak çok düşük gösterilir. Tekelci burjuva güçler hem gerçek yoksulluk oranının yol açacağı dehşetli sonuçlardan korktukları için, hem de kendilerinin ne ölçüde egemen(!) olduğunu ortaya çıkartacağından, halkın yoksulluğunun boyutlarını her zaman saklama gereği duyarlar. Bu yüzden halk, yapılan resmi açıklamalara güven duymaz ve hiçbir değer vermez. Halkın her gün derinleşen ekonomik yıkımı, devrimin ön koşullarından birinin nasıl sürekli olarak gündemde olduğunu gösteriyor.

Bir devrimin olması için, belli ön koşulların ortaya çıkması gerekiyor. Bu ön koşullardan biri, emekçi halkın ekonomik yıkım içinde olmasıdır. Kitleler ekonomik yıkım içinde olmadan devrime yönelmezler. Ama Türkiye’de halklar sürekli olarak ekonomik yıkımın içinde yaşıyorlar. Bugün açısından yıkımın boyutları, düzenin güçlerini de korkutacak boyutlara varmıştır. Ortalama sol hareket de emekçi kitlelerin yoksullaşmasına sık sık değinir. Hatta denilebilir ki, en çok ele aldıkları sorun budur. Fakat düşünceleri ekonomizmden, oportünizmden öylesine körelmiştir ki, kitlelerin artan ve derinleşen ekonomik yıkımının, yoksulluğunun sınıf mücadelesi üzerindeki etkisini hiç göremiyorlar. Kitlelerin maddi yaşamlarının sürekli olarak kötüleşmesinin, bozulmasının yarattığı politik ortamla devrimin bağını kuramıyorlar. Kitlelerin ekonomik yıkımı devrimin koşullarından biri değilse eğer, peki devrim hangi koşulların ürünüdür? Hiç şüphesiz halkın ekonomik durumunun kötüleşmesi, tek başına alındığında bir devrim için yeterli koşul değildir, fakat en önemlisidir. Çünkü kitleler, devrimin zorunluluğunu, içinde buldukları ekonomik ve toplumsal koşullar nedeniyle kavrarlar. Bunun sonucu olarak içinde buldukları ekonomik ve toplumsal koşullarda köklü bir değişiklik istemiyle eylemlere yönelirler. Köklü değişim istemi, devrimin zorunluluğunu anlamaya yönelir. Bu durumu göz önüne almayanlar, ne tarihin itici gücünü kavrarlar ne de devrimi yaratan koşulları anlayabilirler.

Devrimin ön koşullarından biri de egemen güçlerin bir çözülme içinde olmasıdır. Burjuva sınıfın çözülmesi uzun süredir devam ediyor. Bu yüzden burjuva sınıf çözümleri durdurmak, iktidar konumunu devam ettirmek için sürekli olarak, yeni burjuva arayışlara giriyor. Çünkü egemenler artık eski yöntemlerle yönetemiyorlar. Durum böyle devam ederse, bu çözülme, hiçbir burjuva alternatifin durduramayacağı noktaya gelebilir. Her burjuva çözüm, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ve sınıf mücadelesinin keskinliği nedeniyle çok kısa sürede yıpranıyor ve boşa çıkıyor. Burjuvazinin çözüm dediği, aslında bir sorundan, daha büyük bir sorundan başka bir şey değildir. Bu durum, burjuvazinin gerçek anlamda egemen olmadığını ve yönetemediğini güçlü bir şekilde

ortaya koyuyor. İşçi sınıfının, bütünlüklü olarak da halk kitlelerinin sürekli başkaldırdıkları, savaştıkları bir yerde burjuvazi egemen değildir artık.

Bir devrimin olabilmesi için başka koşulların da olması gerekiyor elbette. Ama bu iki koşul bile devrimin nasıl bir zorunluluk olarak gündeme geldiğini anlatmaya yetiyor. Bir devrimin olabilmesi için öncelikle devrimci durumun oluşması gerekiyor. Devrimci durum ise Türkiye’de ve Kürdistan’da uzun süredir var. Devrimci durum yalnızca ortaya çıkmakla kalmamış, bugün daha bir olgunlaşmıştır. Çok iyi biliniyor ki, devrimci durum olduğu bir yerde, devrim güçlü bir olasılık haline gelir. Devrimci durum şartlarında proletaryanın ve proleter komünist hareketin en yakıcı ve ivedi görevi, devrimi gerçekleştirmek üzere hazırlıklarını tamamlamak, geniş halk kitlelerine önderlik etmek ve doğmuş olan koşullardan yararlanıp bütün gücüyle iktidarı ele geçirmeye yönelmektir. Bu konuda 20. yüzyıl sosyal devrimlerinin deneyimi ve komünist partilerin devrimci durum sırasında izledikleri taktikler göz önünde tutulmalıdır.

Tamamen dinamik hareketli ve değişken olan sınıf mücadelesini doğru olarak kavramak için, devrimci biçimde düşünmeliyiz. Devrimci biçimde düşünmeden, kitlelerin dayanılmaz ekonomik koşullarının onları nasıl bir devrime doğru ittiğini göremeyiz. Devamlı olarak işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının kötüleşmesinden söz ederiz, ama bununla devrimin bağını kuramayız. İdeolojik alandaki çatışma, iki karşıt sınıfın maddi yaşamdaki çelişki ve çatışmasının teori ve kavramlar biçimindeki yansımından başka bir şey değildir. Maddi yaşam alanında ücretli emekçilerle kapitalist sınıf öylesine keskin bir çelişki içindeyse, teori ve kavramlar bu durumu ifade edebilmelidir. Ama ortalama solun kullandığı kavramlar, sınıfların maddi yaşamdaki çelişki ve karşıtlıklarını karşılamadığı gibi, aralarındaki çatışmayı olduğundan da yumuşak gösteriyor. Bu nedenle kitlelere yönelik propagandalarında emekçi kitleler üzerinde hiçbir etki yaratamıyorlar. Devrimin çok ö-

nemli bir koşulu devrimle bağı kurulmadan yüzeysel ele alınıyor. Halbuki kitlelerin yaşam koşullarının kötüleşmesi ve yoksulluğun derinleşmesi, burjuvaziyi devirmek için bize çok önemli olanaklar sunuyor. Devrimi hedefleyen ve devrimci biçimde düşünen bir parti, nesnel yaşam koşullarının sunduğu olanakları en iyi şekilde değerlendirir.

Çok iyi biliniyor ki, emekçi halk kitleleri ne kadar zor koşullarda yaşasalar da, bu nedenle kurulu düzene karşı ayaklanmaya geçseler de, burjuvazi, bu durumdan kurtulmak için kitlelerin belirli bir kesimine tavizler vererek, onları devrimden alıkoyabilir. Bu, görülmemiş bir durum değildir. Bazen reformlara giderek devrimi boşa çıkarmaya çalıştığı iyi bilinir. Fakat ne reformlar ne de tavizler, devrimin gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Devrim, halk kitlelerinin köklü sosyo-ekonomik dönüşüm istemleriyle gündeme gelir. Yani devrimi yaratan koşullar, derin ekonomik ve sosyal koşullardır. Hiçbir reform girişimi, böylesine köklü dönüşümü gerçekleştirmez. Çünkü reformlar çok yüzeysel, sınırlı, güdük değişiklikler demektir. Ki çoğu kez reformlardan yararlanan, burjuvazinin kendisi olur. Yani bir dizi reform girişimine rağmen, devrimin zorunluluğu devam eder. Devrime yol açan koşullar ortadan kalkmadıkça devrim hep gündemde olur. Devrimi yaratan nesnel koşulların devrimi güncelleştirdiği bir yerde, iktidar sorunu proletarya açısından her zaman pratik politika sorunu olur.

Halk kitlelerinin ekonomik koşullarının kötüleşmesi ve egemen burjuva güçlerin çözülmeye başlaması, dünya genelinde, kapitalist sistem içinde her yerde ortaya çıkan bir durumdur. Bu demektir ki, dünya devriminin iki koşulu da oluşmuştur. Bu duruma dünya devrimi açısından yaklaşmalıyız. Lenin 1920'lerde bu iki koşulun oluşmasına dünya devrimi açısından yaklaşmış ve bunu, dünya devriminin iki güçlü belirtisi saymıştır. Emekçi halk kitlelerinin yaşam koşullarının kötüleşmesi, tüm kapitalist ülkelerde yaşanan bir gerçekliktir. Emekçiler, hem sermayenin dünya ekonomisinin işleyişi nedeniyle ve hem de hükümetler eliyle

yoksullaştırılıyor. Kitleler bu durumun etkisiyle her yerde eyleme yöneldiler. Dünya burjuvazisi ise sürekli bir çözülme içinde. Kapitalist sistemin sıçramalı çöküşü içinde olması ve bunun halk kitlelerini harekete geçirmesi nedeniyle, her yerde devrimci durum ortaya çıktı. Küresel bir iç savaş yaşanıyor olması, proletarya açısından iktidar sorununu, her yerde, pratik hazırlıklar sorunu olarak öne çıkardı.

Devrimci koşulların oluşması, devrimci durum ve devrimin kaçınılmaz hale gelmesi, iç savaş koşullarını, devrimin savaştan partisinin önemini her yerde öne çıkarmıştır. Bu koşullarda devrimi başa almayan, devrim için savaştan partinin önemini koymayan bir işçi sınıfı partisi, sınıf mücadelesinin gelişimine ayak uyduramaz, bu yüzden etkisizleşmekten ve giderek varlık nedenini yitirmekten kurtulamaz. İşçi sınıfı partisi yalnızca devrimci dönemlerde değil, henüz devrim koşullarının oluşmadığı dönemde de devrim için mü-

cadele etmelidir. Devrim durumu olduğu koşullarda partinin devrimdeki rolü, yani kitleleri etkileme, onları sürüklenme, pratik olarak iktidarı ele geçirmeye yönelme olağanüstü önem kazanır.

Devrimi kitleler yapar. Komünist partisi eğer kitlelerle güçlü bağlar kuramamışsa, kitleler içinde günlük olarak çalışmıyorsa, onları etkilemenin sayısız yollarını bulup ortaya çıkaramıyorsa ve onları pratik olarak devrim için hazırlamıyorsa, bu parti hedefine hiçbir zaman ulaşamaz. Kitlelerle ilişki, komünist partisi için her zaman sürdürülmesi gereken bir görevdir. Ancak devrim dönemlerinde kitlelerle ilişki sorunu, daha yakıcı ve yaşamsal bir hale gelir. Böylesi dönemlerde komünistler için tayin edici sorun kitlelerle ilişkileri karara bağlamaktır. Kitlelerle ilişki kurma ve onları etkileme devrimci biçimde olmalıdır. Devrimciler, kitlelere devrimci politikalarla, devrimci taktiklerle gitmelidir. Kitlelere tarihin ve devrimin en etkin gücü oldukları bilinciyle yaklaşılmalı. Emekçi kitleler devrimci bir anlayışla komünist partisi etrafında birleştirildiği ve harekete geçirildiği takdirde, iktidar sorunu da karara bağlanmış olacaktır.

C. DAĞLI

Bir devrimin olması için, belli ön koşulların ortaya çıkması gerekiyor. Bu ön koşullardan biri, emekçi halkın ekonomik yıkım içinde olmasıdır. Kitleler ekonomik yıkım içinde olmadan devrime yönelmezler. Ama Türkiye'de halklar sürekli olarak ekonomik yıkımın içinde yaşıyorlar. Bugün açısından yıkımın boyutları, düzenin güçlerini de korkutacak boyutlara varmıştır. Ortalama sol hareket de emekçi kitlelerin yoksullaşmasına sık sık değinir. Hatta denilebilir ki, en çok ele aldıkları sorun budur. Fakat düşünceleri ekonomizmden, oportünizmden öylesine körelmiştir ki, kitlelerin artan ve derinleşen ekonomik yıkımının, yoksulluğunun sınıf mücadelesi üzerindeki etkisini hiç göremiyorlar. Kitlelerin maddi yaşamlarının sürekli olarak kötüleşmesinin, bozulmasının yarattığı politik ortamla devrimin bağı kuramıyorlar. Kitlelerin ekonomik yıkımı devrimin koşullarından biri değilse eğer, peki devrim hangi koşulların ürünüdür?

HRANT'IN AYAKKABISI...

Hayatının ilk yıllarını bir yetimhanede geçirdi, kendisi gibi tüm akrabaları darmadağın olmuş, imi-timi belirsiz ufuklarda kaybolmuş çocuklar arasında. Öldüğünde on bin insan haykırıyordu adını, daha kanının kurumadığı kaldırımlarda. Düşüncelerini cesurca söyleyebilmenin bedelini ödediği kaldırımda yatarken, belki de uzunca bir süredir ilk kez kalabalıkların umutsuzluk ve “nasılsa bir şey değişmez” inançsızlığıyla değil, “yeter artık, buraya kadar!” çığlıklarını taşıyan bir büyük öfkeyle yürüdüğünü göremedi.

Hrant Dink, bir zamanlar bu toprakları mesken tutmuş çok eski bir halkın vurula-kırılı bir avuç kalmış üyelerinden biriydi. Belki o da -tıpkı diğer bir çok Ermeni gibi- kendi dünyasına kapanıp kimliğini gizleyerek ve her türlü şovenist aşığılanmayı sineye çekerek yaşamayı seçseydi, hala nefes alıyor olacaktı. Ama o, “Biz Ermeniler, hala buradayız, kendi dilimizi, kültürümüzü yaşamaya devam ediyoruz ve adalet istiyoruz” demeyi seçti. Kıyımın külleri ve onun üzerine serpilen büyük suskunluk arasında gözlerden kaybolmuş gerçekleri, resmi ideolojinin dokunulmaz kıldığı kalıpları tehlikeli biçimde parçalayarak gün yüzüne çıkarmaya girişti. Böylece, hem bu toprakların “ezelden ebede” gerçek sahipleri olduklarını iddia edenlerin kıyım ve yalanlarla örülü dünyasına bir çomak soktu; hem de acımasız bir kıyımdan geri kalan birkaç on bin Ermeni'nin üzerinden atamadığı o ağır travmayı hafifletti.

Yokoluş Travması

Ulusların yaşadığı büyük darbeler, etkisi nesiller boyu süren derin yaralar açar. Almanlar otuz yıl savaşlarında nüfuslarının neredeyse yarısını kaybettiklerinde, bu ulusal travmayı atlatmaları neredeyse 200 yıl sürmüştü. Bir ulusu adeta yokoluşun eşğine getiren olaylar asla unutulmaz. Peki ya o eşğin ötesine geçip yokoluşa neden olan olaylar?

Asla unutulmaz ama asla yük-

sek sesle dile getirilmez bir travmadır o. Yeniden ayağa kalkmanın umuduna hemen hiç yer vermeyen, yaraya batırılmış bir diken gibi sürekli acıtan bir duygudur.

Az değil, dört bin yıldır bu topraklarda yaşayan bir ulusun üzerinden geçen koca bir silindir, geride kalanların çoğunu kendi kültürünü ve ulusal kimliğini oluşturan ne varsa inkar edip unutmaya zorlamıştı; diğerlerini ise inkar yerine kimliğini gizleme, kültürünü gözlerden ırak yaşama ve her “Ermeni dölü” küfrünü duyduğunda susup kabuğuna çekilme yoluna zorlamıştı. Dört bin yılda oluşturduğu gelenekleri, kimliği ve kültürüyle güçlü bir ulusu, yaşadığı coğrafyadan silen bir kırım, öyle kolayca atlatılacak bir travma değildi. Kendi kimliğini inkara ve unutuşa mahkum eden binlercesi, dört bin yılda süzülüp gelen ulusal kimliğe, topluluğu koruyamadığı için, adeta en ağır cezayı kesmişlerdi. Akan kanları, kopan organları, çürüyen ve vahşi hayvanlarca parçalanan cesetleri unutmamanın, belki de en kolay yoluydu bu. Terör bu kesimler üzerinde amacına tam ulaşmıştı: bezginlik, umutsuzluk ve nihayet inkar ve unutuş.

İster inkar, isterse kendini gizleme ve suskunluğa bürünme şeklinde olsun, 1915'ten bu yana gelen travma, egemen sınıfların sistemli hale gelen baskı ve tehditleriyle, yeni nesiller arasında yeniden ve yeniden üretildi. Hrant, sınavın en yüksek puanına sahip olduğu halde askerde çavuş bile yapılmayan tek “gayrı-müslüm” değildi. Kuşkusuz bir yerlerde yazılı olan ama asla açıklanmayan temel bir yasaya göre, herhangi bir devlet kurumunda “gayrı-müslümler”in amir sıfatına erişmele-ri mutlak anlamda önleniyordu.

İlkokul sıralarındaki taze beyinlere, hiç çıkmamacasına sokuldu Ermeni ve Rumların Türk'ü nasıl arkadan hançerlediği. Bu akıl dışı öyküler anlatırken ilkokul sıralarında, köşelerine çekilip ağlayan ya da başını öne eğip susan minik dostlarını-

nızı hatırlıyor musunuz? İşte böyle, korkunç bir kırım travması, koca bir ulustan geriye kalanları, devlet dairelerinde, asker ocağından ve okul sıralarından kovalayıp durdu. Ama, dahası da var. 6-7 Eylül olayları, Maraş Katliamı, bu ülkenin egemenlerinin azınlıklara nefes aldirmamaya ve gerekirse onların boğazına yeniden basmaya hazır olduklarını hatırlatmadı mı? Çok değil, birkaç ay önce sokaklarda “Kırım yapsaydık soyunuz kalmazdı” pankartındaki aymazlığı pişkinlik ve gururla taşıyan Türk ulusunun sözde temsilcileri, geride insan bırakmamacasına bir kırım yapmayı ulusal bir nişane sayan tutumları nede niyle, egemenlerin alkış ve takdirini toplamadı mı? Bütün bunlar, tehdidin 1915'te kalmadığını, devam ettiğini göstermeye yetmiyor mu?

Kış Uykusundan Uyanan Bellek

Belki her şeyin Hrant'la birlikte değişmeye başladığını söylemek hatalı olur. Koca bir devrim yaşanıyor bu topraklarda, tek bir aydının çabalarının çok ötesine geçen. Ve o, henüz iktidarı fethedecek güçte olmasa bile, en önemli meyvesini milyonların değişen zihninden derliyordu. Devrim toprağı eşeledikçe, küllerin altında kalanlar da silkindi, umutlandı, güç ve moral buldu. Devrim, oldukça güçlü ve tutarlı olan demokratik programıyla, en başta ezilen toplulukların ve azınlıkların yüreklerinde yer buldu. Hrant, 35 yıl önce başlayan bu büyük devrimin ilk öğrencilerinden oldu.

Devrim, görüntünün altındaki özü, pasın altındaki cevheri, suskunluğun ardındaki feryadı ve inkarın ardındaki korkunç gerçeği getirip toplumun orta yerine bıraktı. Köklü bir ulusun bu topraklarda kalmış üyelerinde, kış uykusuna yatmış bellek yeniden uyanı.

Hrant'ın çabalarıyla çıkan Ermenice-Türkçe gazetesinin yayımlanmasıyla kaldırdı başını umut. Sessizce ağlayan, başını utançla eğen yavaş yavaş ortak oldu bu umuda. Vakıfların, kiliselerin ve yüksek duvarlı mezarların karanlığına sığınıp orada kısıp kalan bir topluluk, tüm topluma kendi gerçeğini kabul ettirmeye girişti. Resmi kalıplar tek tek söküldü, ayıplar ve alçaklıklar tek tek ortaya dökülmeye başladı. Utanç başını kaldırdı onurla. Ermeni topluluklarındaki travma aşınmaya başladı. Travmayla geçen koca yüzyılın haklarını, vesayetini ve belki öcünü değil ama adaletini geri almak için, mahkemeler açılıyor, romanlar-makaleler yazılıyor, konferanslar toplanıyordu. Barajdaki gedik, arkasında toplanan suyun korkunç basıncıyla büyüdükçe büyüyor ve sadece Ermenileri değil, diğer bütün ezilen ulus ve toplulukları tahakküm altında tutan barajın tümünü tehdit eder hale geliyordu.

Egemen ideolojik kalıpların aldığı darbelerden endişeye kapılan sermaye sınıfı, faşist gruplara havale ettiği çürük yumurta saldırıları, Kerinçsizlerin hukuki ve fiili linç operasyonlarının para etmediğini gördü. Mülkler eski sahiplerine dönecekti, tazminatlar ödenecekti, falan-fılan; bunlar önemli değil di sermaye düzeni için; sahip olduğu tekelci birikim yanında

Hrant Dink, bir zamanlar bu toprakları mesken tutmuş çok eski bir halkın vurula-kırıla bir avuç kalmış üyelerinden biriydi. Belki o da -tıpkı diğer bir çok Ermeni gibi- kendi dünyasına kapanıp kimliğini gizleyerek ve her türlü şovenist aşağılanmayı sineye çekerek yaşamayı seçseydi, hala nefes alıyor olacaktı. Ama o, "Biz Ermeniler, hala buradayız, kendi dilimizi, kültürümüzü yaşamaya devam ediyoruz ve adalet istiyoruz" demeyi seçti. Kıyımın külleri ve onun üzerine serpilen büyük suskunluk arasında gözlerden kaybolmuş gerçekleri, resmi ideolojinin dokunulmaz kıldığı kalıpları tehlikeli biçimde parçalayarak gün yüzüne çıkarmaya girişti. Böylece, hem bu toprakların "ezelden ebede" gerçek sahipleri olduklarını iddia edenlerin kıyım ve yalanlarla örülü dünyasına bir çomak soktu; hem de acımasız bir kıyımdan geri kalan birkaç on bin Ermeni'nin üzerinden atamadığı o ağır travmayı hafifletti.

devede kulak kalırdı nasılsa; ama bundan daha önemli şeyler vardı kaybedilecek. Şovenizmi üzerine inşa ettikleri temel sarılıyordu. Belleğin yeniden kış uykusuna yatması için, yeni bir travma gerekiyordu. Ve bu bahar uyanışının temsilcilerinden biri olan Hrant, çözülen travmanın yeniden canlandırılması için emperyalistler arası, tekelci sermayenin kendi içindeki çelişki ve çatışmaların bir sonucu olarak katledildi.

Ama Hesaplar Boşa Çıktı

Ama işler, hiç de sermaye sınıfının istediği gibi gitmedi. Devrimin alt üst ettiği bu topraklarda yaşayanlar, utanç ve acı dolu bir tarihle yüzleşip onu belleklerine kazımayı öğrenmişlerdi uzun süredir. Köklü bir ulusu yaşadığı topraklarda yok etmenin utancını bir kez daha yaşamamak, böyle bir utanca bir kez daha ortak olmamak için, ayaklar kendiliğinden alanlara yöneldi. Taksim Meydanını birkaç saat içinde doldu-

ran on bin kişi "Hepimiz Ermeniyiz!" diye bağırıyor ya, işte asıl travmanın çözülüp parçalandığı tarihi dönemeç orada yaşandı.

Bu manzarayı görüp de yaptığı hesabın yanlışlığına ağlamayan egemen sınıf temsilcisi yoktur herhalde. Onlar da bol bol timsah gözyaşları döktüler. Tam da Avrupa ve ABD'de Ermeni soykırım tasarılarının gündemde olduğu bir sıra, olacak iş miydi bu?! Bu yüzden olsa gerek, olayı ilk kınayan devlet kurumu, Dışişleri Bakanlığı oldu. Logosunda "Türkiye Türklerindir" sözünü taşıyan bir gazetesinin yöneticisi göz yaşları döktüğünde, artık ona inanan kimse kalmamıştı.

Hrant Dink'in sahip olduğu politik çizginin eleştirisini yapmak, bu yazının amacı dışında. Tarihsel olaylar içinde bazı kişiler vardır ki, kişisel fikir ve niyetlerinin ötesinde bir sembol haline gelirler. Altı delinmiş ucuz bir ayakkabıyla Şişli kaldırımında yatarken, tıpkı Hristiyanların ikonalarına çizdikleri azizlere benziyordu ve örtüştüğü sembolle uyum halindeydi. Koca bir yüzyıl boyunca aşağılanan, kıyımından geçirilen, küfredilen, düşman ilan edilen bir ulusun, zaptedilmez bir güçle silkinip kendi gerçeğini milyonlara kabul ettirebilmesi için, tarihin acı derslerinin öğrettiği gibi, birilerinin büyük bedeller ödemesi gerekiyordu. Oysa bu bedeli ödeyenler, enternasyonalist devrimciler olmalıydı, Hrant değil. Onun tabanı delik ayakkabısı, yapamadıklarımızı bize hatırlatsın her zaman. □

MİLİTARİZMİN VE ŞOVENİZMİN İLACI BARIŞ MIDIR?

Bazıları tastamam böyle olduğunu düşünüyorlar. Biz o “bazıları”nın kimler olduğunu gayet net bilirdik. Bu toprakların reformistleri, yani en başta EMEP, ÖDP, SDP, DTP ve diğerleri neredeyse tüm siyasi tasarruflarını, şu sihirli barış menziline erişmek üzere kullanıyorlar. Son zamanlarda bu tayfanın yeni bir üyesi oldu: Atılım çevresi. Biz şaşırmadık. Bu çevrenin, öteden beri tüm politikalarına damgasını vuran oportünizm, nihayet onları bu reformizmin durağına getirmişse, Lenin gibi haykırmaktan başka elden ne gelir: “Aynılar aynı yere!”

Hani binlerce kez söylendi ama bir kez daha tekrar etmekte yarar var: Türkiye ve K.Kürdistan’da egemen olan militarizm ve şovenizmin esas nedeni, Kürt halkının bir tarafı olduğu sıcak çatışmalar değildir. Çatışmanın başladığı 23 yıldan çok daha önceleri, burjuva egemenliğin politik karakteri aynıydı. On yıl arayla ardı ardına gelen üç askeri darbe, bu ülkenin militarist egemen karakterini pekiştiren, kurumsallaştıran gelişmeler oldu. Şovenizm ise, belki kırk yıl önce bu denli çığırtağ değildi, ama en az bugünkü kadar koyu, saldırgan ve zehirliydi. Bütün bunlar neyi kanıtlar? Şunu: Eğer Türkiye ve K.Kürdistan’da militarizmi ve şovenizmi yok etmek istiyorsanız, bunu sıcak çatışmaları sona erdirerek değil, tersine, süregiden mücadeleyi bir genel ayaklanma seviyesine yükseltip militarizme ve şovenizme temel olan sermaye iktidarını yıkarak başarabilirsiniz. Otuzbeş yılı aşkın bir devrim mücadelesinin ardından, herkesin kavrayabileceği denli basit ve yalın hale gelen bu gerçekliği, dönüp dolaşıp yeniden hatırlatmak zorunda kalıyorsak, bunun müsebbibi, reformizme kan taşımaktan başka işleri olmayan oportünistlerdir.

Niyet Ve Akıbet

Atılım çevresi son zamanlarda EMEP, SDP ve DTP ittifakına hız verip “barış ve özgürlük konseyleri”ni gündemleştirmeye çalışıyor. En azından söylemde devrim iddiasını sürdüren bir yapının, hiç olmazsa devrimci çevrelerle bir arada görünme çabası içinde olması gerekir. Oysa Atılım uzunca bir süredir, yılların tescilli reformistleriyle her fırsatta her yerde kol kola görünmekte sakınca bulmuyor. Gerçi onlar, örneğin şu barış çabalarının hedef ve amacının “devleti masaya oturtmak, çift taraflı ateşkese zorlamak değil, Türk halkını Kürt sorunu konusunda aydınlatmak, eyleme/harekete geçirmek” olduğunu iddia ediyorlar. İlk bakışta kimsenin itiraz etmeyeceği, hatta her iyi niyetli devrimcinin paylaşacağı bir

hedef gibi görünüyor. Fakat Lenin’in “En tehlikeli oportünizm, ‘iyi niyetli’ oportünizmdir” sözleri bize kılavuzluk etsin ve şimdi, bu pek iyi niyetli görünen iddiaya yakından bakalım.

EMEP, SDP ve DTP, kendilerini ortak bir noktada buluşturan hedefi öylesine yüksek sesle ilan ediyorlar ki, arkasına saklanmak olanaksız: Devleti pazarlık masasına çekmek. Pazarlık yapılacak masanın diğer köşesinde, elbette onlar olmayacak. Orada, silahlı gücü elinde bulunduran Ulusal Kurtuluş Hareketi olacak. Eğer hayal edilen masa kurulursa, UKH buradaki pazarlık gücünü silahlı gücünü silahlı gücünden alacak ve devletten kopardığı tavizler karşılığında vereceği şey, bu silahlar olacak. Türkiye ve K.Kürdistan reformistleri, işte böyle bir pazarlığın koşullarını olgunlaştırmak için çalışıyorlar. Ve bu topraklarda “barış mücadelesi” dendiğinde, hemen herkesin aklına gelen, silahların bırakılması karşılığında siyasi pazarlıklardan başka bir şey değildir.

Acaba Atılımcılar, Türkiye ve K.Kürdistan reformistlerine rağmen, üstelik o pazarlık masasında kendi kontrolleri altında olmayan bir silahlı güç duruyorken, bu makus talihi değiştirebileceklerine mi inanıyorlar? Dolaylı mesajlarla daha şimdiden pazarlıklara konu olan silahlı güç üzerinde ya da en azından bir kısmı üzerinde denetime sahip olsa, o zaman Atılım çevresinin bu “barış” mücadelesindeki “özgün” taktiklerini reformistlere dayatabileceklerine dair bir olanak bulunduğu inanabiliriz. Dünyaca örnekleri çok. Filistin’de, Tamil’de, Latinler’de savaşım yürüten devrimci örgütler, zaman zaman savaştıkları düşmanla pazarlık masasına oturuyorlar. Fakat devrimin kazanımlarını ve çıkarlarını garantiye alacak bir koşul oluşmadığında, o masada konuşulanları bir anda geçersiz kılabilirler. Böylece, masada kalanların devrimin gerçek çıkarlarını satma olanağını da ellerinden alabiliyorlar. Devrimci yapıların, diğer siyasi gruplarla ittifaka girerken, “devrimin çıkarlarını garantiye alan mekanizmalar kurması ve bunları denetimine alması, bir gereklilikten öte, zorunludur. Atılımın reformistlerle kurduğu barış ittifakında böyle bir mekanizmanın izi yok. EMEP-SDP-DTP ile yapılan barış ittifakının varacağı tek liman, sözü edilen pazarlık masasıdır. Böyle bir masa kurulup devrimin gerçek çıkarları pazarlandığında, Atılımcıların “Ama bizim hedefimiz bu değildi” deyip ittifakı bozduklarında, ellerinde kala kala sadece, bu pazarlığa alet olmak kötü şöhreti kalacak.

Devrimci “iyi niyetler”in, reformist ittifakı bu yoldan çe-

vireceğine inanmak şu koşullarda çocukça bir hayalperestlikten öteye geçmez. Devrim tarihi, reformistleri yanlarına çekebilecekleri iddiasıyla o cepheye balıklama dalan, ama en sık reformizm sularında boğulanlarla doludur. Zaten buna benzer on olayın dokuzunda, reformizmi değiştirme iddiasının arkasında, reformist safların arasından kendini garantiye almak amacı çıkar.

Reformistlerin Barışı Burjuvaziyledir

Diğer taraftan, artık yedi yaşındaki bir çocuk bile biliyor ki, EMEP-SDP-DTP gibi reformistlerin çabalarının asıl hedefi, sıcak çatışmaları sona erdirmenin ötesinde bir başka barışı, "sınıfların barışı"ni tesis etmektir. Bunu görmemek için herhalde kör olmak gerek. Sıcak çatışmaların bitmesi ve buna bağlı olarak (şaşırtıcı benzerlikteki (!) sözlerle Atılım çevresinin de paylaştığı) "militarizmin yükselişini durdurmak" çatışmalarla azan şovenizmi geriletmek ve sonunda ortaya çıkacak cennet bahçesinde parlamenter barışı kurmak. Bu hayalin önündeki mevcut en büyük engel, UKH'nin elindeki silahlarıdır. Militarizmi ve şovenizmi geriletmek söylemiyle sarıldıkları "barış" faaliyetleri, ulaşmayı arzuladıkları "sınıflar barışı"nın yalnızca ilk adımıdır. Hele bu adım bir kez atılsın, bir kez devrimin zor araçları tasfiye edilsin, reformizmin burjuvaziyle barışının önünde ciddi bir engel kalmamış olacak. Eminiz Atılım çevresi, reformizmin 'sınıflar barışı' stratejisini asla onaylamadıklarını göğüslerini yumruklayarak haykıracaktırlar. Bu durumda şu soru havada asılı durmaya devam edecektir: Ne stratejik hedef, ne de güncel taktiklerde (barış çabalarının hedefi konusunda olduğu gibi) anlaşılmadığını söyleyen Atılım'ın, reformist ittifaklarla işi ne? Bugünün tescilli reformistlerinin, bir zamanların devrimci yapıları olduğu bu aşılmaz görünen yolu bir çırpıda nasıl katettiklerini şöyle bir anımsamak, bu sorunun cevabını verecektir.

Bir "Eğip-Bükme" Sanatı Olarak Opportünizm

Atılım'ın "iyi niyetli" opportunizmi açmazlar ve çelişki-lerle doludur. Opportünizmin genel karakteridir: politikasındaki çelişkileri eğip-bükerek aştığını sanır. Söz gelimi, reformistlerin ittifakıyla birlikte Türk halkını Kürt sorununda aydınlatıp eyleme geçirmek konusunda başarılı oldu; bu durumda Türk halkı hangi şiar peşinde harekete geçmiş olacak? Tabii ki "Demokratik Barış". Reformistlerin de canı gönülden Türk halkının bu şiarla harekete geçmesini istediklerinden kuşku duymamak gerekir. Bu şiar, hiçbir devrimci iyi niyetin farklı anlamlar yükleyemeyeceği, eğip-bükemeyeceği kadar net politik anlamlara sahiptir. Devrimciler, kimi şiarları keyfince seçemezler, ya da varolan şiarları eğip-bükerek devrimci hale getiremezler. "Demokratik Barış", tam da bu nitelikte bir şiardır. Kimin nasıl algıladığından, altını nasıl doldurduğundan bağımsız olarak bu şiar, Kürt sorununda tek bir politik çizgiye hizmet eder, o da UKH'nin arzuladığı ve devrimin gerçek çıkarlarının pazarlığa tabi tutulacağı masaya oturmadır.

Hani binlerce kez söylendi ama bir kez daha tekrar etmekte yarar var: Türkiye ve K.Kürdistan'da egemen olan militarizm ve şovenizmin esas nedeni, Kürt halkının bir tarafı olduğu sıcak çatışmalar değildir. Çatışmanın başladığı 23 yıldan çok daha önceleri, burjuva egemenliğin politik karakteri aynıydı. On yıl arayla ardı ardına gelen üç askeri darbe, bu ülkenin militarist egemen karakterini pekiştiren, kurumsallaştıran gelişmeler oldu. Şovenizm ise, belki kırk yıl önce bu denli çığırkan değildi, ama en az bugünkü kadar koyu, saldırgan ve zehirliydi. Bütün bunlar neyi kanıtlar? Şunu: Eğer Türkiye ve K.Kürdistan'da militarizmi ve şovenizmi yok etmek istiyorsanız, bunu sıcak çatışmaları sona erdirerek değil, tersine, süregiden mücadeleyi bir genel ayaklanma seviyesine yükseltip militarizme ve şovenizme temel olan sermaye iktidarını yıkararak başarabilirsiniz.

Olur ya, Atılım bu şiarın ifade ettiğinin daha ötesini hedefliyordur. Kürt halkının özgürlük mücadelesine Türkiye halklarının eylemle destek vermesi, özgürlük kazanılıncaya dek mücadelenin birleştirilmesi ve bu sayede faşist rejimin birleşik devrimin darbeleri altında yıkılması. Hiç eğip-bükmeden, böyle bir hedefin şiarı yalnızca "mücadele birliği" olurdu ve bugün "Demokratik Barış" şiarının ifade ettiği hedeflerle uzaktan-yakından ilgisi olmazdı. Zaman zaman Atılımcıları böylesi devrimci hedeflerin lafını ederken görmek kimseyi şaşırtmasın; bu sözlerin gerektirdiği devrimci şiarlar, zorunlu kıldığı devrimci ittifaklar konusunda tek laf tek hareket göremedikten sonra, neye yarar?

Atılım'ın artık "iyi niyetli opportunizm"den , "utangaç reformizm"e doğru dönüşümünü tamamladığını görmek gerek. "Faşist rejimi tasfiye ederek ve kirli savaş suçularını alaşağı ederek devleti Kürt sorununda muhatap hale getirmek" benzeri sözlerle insana "bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu" dedirten yaklaşımlar; tescilli reformistlerin 12 Eylülcülerine ve Susurlukçularına yargılayarak "devleti demokratikleştirme" söylemleri, aynı tavuğun iki yumurtası kadar benzer. Sadece, biri tescilli, öbürü henüz daha utangaç.□

İç Savaş Çözümlemesine Nasıl Varılır?

İç savaşın uzaması, beraberinde yıkım, acı, gözyaşı getirmesi karşısında belli çevreler, özellikle de reformistler, hümanistler ve sosyal edilgenler, bu sorunun bir an evvel sona ermesi için seslerini yükseltiyorlar. Doğrudur, iç savaş şiddet demektir. Ancak, dış savaşlar gibi iç savaş da yalnızca hümanist duygularla sona ermez. Savaşları ve iç savaşları yaratan belli olgular vardır. Savaşlara ve iç savaşlara yol açan gelişmeleri, koşulları ve olguları göz önüne almadan önerilerde bulunmak, istekler ve sıralamak, hiçbir şey ifade etmiyor.

Hemen söyleyelim, Marksistler, iç savaşa ekonomik çözümleme yoluyla varırlar. Sınıflar arasındaki ilişkiyi belirleyen ekonomik ilişkilerdir. İşçi sınıfıyla sermaye sınıfı arasındaki çelişki, ekonomik temelden kaynaklanır. Sermaye, doğası gereği işçinin emek gücünü, ötekinin mülkiyetsizliğini, yabancı emek sömürsünü içerir. Kapitalist üretimin koşulları, işçinin karşılığı ödenmemiş artı emeğinin ürünüdür. Bu koşullar işçinin karşısına, ötekinin mülkiyeti olarak çıkar. Emekçi krndi öz toplumsal ürünlerinin egemenliği altına girer. Sermaye bu karşıtlığa dayanır. Ekonomik yaşamdaki bu karşıtlık, sınıfların karşıtlığı biçiminde kendini gösterir. İdeolojik yansımasını da üst yapıda bulur. Sermaye üretimi büyüdükçe, içinde taşıdığı çelişkiler de olgunlaşır. Demek ki sınıflar savaşını kaçınılmaz yapan, bu sınıfların dayandıkları ekonomik temel, bu temeldeki karşıtlıklardır. Bu maddi temel korunmuş, sınıf savaşımı da büyüyerek sürecektir. Ancak sınıflar ilişkisi hep aynı düzeyde gitmez. Aralarındaki sınıf savaşımı belli bir gelişme düzeyinde ve belli bir dönemle birlikte en şiddetli biçimine, iç savaşa dönüşür. Daha uzun süre az çok gizli olarak süren iç savaş, burjuva üretimin egemenliğiyle birlikte, git gide, açıktan açığa burjuva egemenliğe yönelir. Çünkü bu aşamada emekçi sınıf, isteklerini açıktan açığa ileri sürmektedir. İç savaş, karşıt sınıflar arasındaki ilişkinin yeni bir döneme girmesi demektir. Burjuvazi politik olarak, ideolojik olarak ve tarihsel olarak artık egemen değildir. Çünkü, onunla iç savaşa girişecek kadar gelişkin ve militan bir işçi sınıfı var. Kapitalizmin ekonomik işleyişi, bu çatışmayı her gün yeniden ve daha güçlü doğuruyor.

İç savaşa ekonomik çözümleme yoluyla varıyoruz, bununla birlikte, eğer toplumda iç savaşın zeminleri varsa, çeşitli politik olaylar da bir iç savaşa neden olabilir. "...henüz uymakta olan proleter kitleleri harekete geçirecek ve devrimin eşiğine vardırarak vesilenin hangisi olacağından söz ediyoruz. Örneğin, gerek iç politika, gerekse de uluslararası bakımdan

bugünkünden çok daha az devrimci bir durumun olduğu Fransız burjuva cumhuriyetinde, gerici askeri kastın sayısız alçakça manipülasyonlarından biri (Dreyfus Davası) gibi, 'hiç beklenmeyen ve önemsiz' bir vesilenin, halkı iç savaşın eşiğine kadar getirmeye yettiğini unutmayalım!" (Lenin). Evet, emek-sermaye çelişkisi keskinse, maddi koşullar bu çelişkiyi sürekli olarak üretiyorsa, herhangi bir "vesile" sınıfları iç savaşa götürebilir. Bu durumda proletaryanın en devrimci kesimlerini ve proletaryanın devrimci sınıf partisi, bu "vesile"nin her an ortaya çıkacağı bilinciyle hareket eder.

Uzun İç Savaş Döneminin Başlaması

Marksistler, 20. yüzyılın başlarından itibaren iç savaş ve devrim bağıntısı üzerine yeni koşullardan yola çıkarak belli sonuçlara ulaştılar. Devrim, artık salt bir ayaklanmanın sonucu olmayacak, ama uzun iç savaşın ürünü olacaktır. Proletaryanın toplumsal devrimi, neden uzun iç savaş biçiminde gelişecekti? Bunun başlıca nedeni, burjuvazinin tüm düzen güçlerini devrime karşı sonuna kadar kullanmasıdır. Kapitalizm, emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte, en son aşaması olan çürüme aşamasına girdi; ve proletaryanın devriminin genel koşulları olgunlaşmış, bu devrimi başaracak olan proletarya, yetkin, örgütlü bir güç durumuna gelince, burjuvazi bu gelişme karşısında sorunu daha açık olarak görmeye başladı. Bu durumda, tüm güçleriyle devrimi engellemek için yüklenmekten ve savaşmaktan başka çaresi kalmıyordu. Her burjuva egemenlik, ancak uluslararası burjuva ittifakının, burjuva ittifakının, burjuva güç birliğinin desteğiyle ayakta kalabilir. Her proleter devrim ise, yalnızca burjuva egemenliğini bir yerde devirmekle kalmayacak, aynı zamanda kapitalist sistemde gedik açacağından, açılan her gediğin kapatılabilmesi, ancak burjuvazinin işbirliği ile gerçekleştirilebilir. Demek ki, herhangi bir ülkede gündeme gelen proleter iç savaş, ülkenin ve dünyanın birleşik burjuva güçleriyle karşı karşıya gelecektir. 20. yüzyılın sınıf mücadelesinin deneyimleri, olayların bu şekilde geliştiğini göstermiştir. Devrim, birleşik bir karşı-devrim yaratarak ilerler tespiti, yüzyılımızın sınıf mücadelesi, koşullarında, devrim, birleşik bir uluslararası karşı-devrim yaratarak ilerler biçimine dönüşmüştür. Her ülkedeki iç savaşta yalnız o ülkenin kapitalistleri ile emekçileri karşı karşıya gelmekle kalmayacak; aynı zamanda iki sınıf, iki dünya, iki sistem karşı karşıya gelmiş olacaktır. Tüm bu açıklamalar, iç savaşın nasıl uzun bir iç savaş olarak gelişeceğini ve devrimin uzun iç savaşın sonucu olacağını anlatıyor. Bu temelde özel olarak bir ülkedeki proletaryanın örgütlenmesinin zayıflığı, tüm emekçi güçleri yanında harekete geçirememesi, devrim güçlerinin dağınıklığı iç savaşın uzamasına yol açabilir. Bunun yanı sıra, başka etkenler de iç savaşın uzamasında rol oynayabilir.

İç savaş ve getirdiği acılar, öyle mıymıntı söylemlerle ortadan kalkmaz. İç savaş şiddetinin yol açtığı göz yaşı, ancak devrim güçleri iç savaşı kazanınca sona erer. İç savaşa, devrimden başka hiçbir şey son veremez. Bunun için proletaryanın ve emekçi halkın daha iyi örgütlü olması ve tüm güçlerini devrimci mücadelede birleştirmesi gerekiyor. Sınıf savaşımının gidişatını daha iyi örgütlenmiş ve birleşmiş proletaryanın mücadelesi karara bağlayacaktır. □

HRANT DİNK'İN KATLEDİLMESİNE İLK TEPKİ

“Katil Devlet Hesap Verecek”, “Hepimiz Hrant’ız, Hepimiz Ermeniyiz”. Onbinler, daha olayın üzerinden birkaç saat geçmeden içgüdüleriyle olayın failini ortaya

19 Ocak günü, akşamüzeri, tüm internet sayfalarına ve son dakika haberlerine şu haber geçti: “*Agos Gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink öldürüldü!*” Bu olayın, yaşadığımız topraklar üzerinde sarsıcı bir etkiye sahip olacağını farketmemek mümkün değildi. Hemen ardından da yapılan bir çağrı: “*Hrant Dink için saat 20.00’de Taksim’de toplanıyoruz!*”

Oysa haber duyulduğu andan itibaren, kitleler Agos Gazetesinin önünde toplanmaya başlamıştı. Hem azınlık durumunda olan Ermeni halkımıza destek ve dayanışma, hem de bir gazetecinin,

muhalif bir aydının susturulmasına, katledilmesine karşı isyan dolu kitleler, kendiliğinden Agos gazetesine ve Taksim Meydanı’na akmaya başlamıştı. Emekçiler, öğrenciler, aydınlar, sendikacılar, sanatçılar, gazeteciler ve devrimcilerden oluşan kitle, saat 20.00’e yaklaşırken gittikçe artıyordu. Yüzler binlere, binler onbinlere ulaşmıştı yürüyüş başladığında. Herkes yürürken bir taraftan bu olayın nedenini, bir taraftan, bunun için ne yapmak gerektiğini tartışıyordu. Ama ortaklaşılan noktalar hemen hemen aynıydı ve bu sürekli atılan sloganlarla kendini ortaya koyuyordu:

koyuyor ve faşizme karşı duruşunu net bir şekilde ortaya koyuyordu.

En önde taşınan “Hepimiz Hrant Dink’iz” ve “Hrant Dink’i Katledenleri Lanetliyoruz” pankartı Osmanbey’deki Agos Gazetesi önüne ulaştığında, kitlenin bir ucu henüz Taksim’deydi. Hrant Dink’in vurulup düştüğü yer karanfillerle ve mumlarla donatılmıştı. Agos Gazetesi’nin penceresinden de Hrant Dink’in dev bir resmi sarkıtılmıştı. Gazetenin önünde hiç susmayan sloganlar eşliğinde yapılan saygı duruşu ve protesto konuşmalarının ardından kitle, saat 21.30 civarı, dağıldı. □

ANTEP’TE HRANT DİNK İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, faşist sermaye sınıfı tarafından 19 Ocak günü Agos Gazetesi önünde silahlı saldırı sonucu katledildi.

Halk tepkisini ortaya koydu ve onbinlerce insan cenaze töreninde sermayenin hiçe hesaplamadığı bir şekilde yürüdü. Yurt genelinde ve dünyanın farklı ülkelerinde tepkilerle halk kitleleri sokaklara döküldü.

Bunlardan biri de Antep’te gerçekleşti 24 Ocak Çarşamba günü İnsan Hakları Derneği’nin düzenlediği ve demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği bir basın açıklaması ya-

pıldı. Adliye önünde yapılan basın açıklamasında “HEPİMİZ HRANT DİNK’İZ, HEPİMİZ ERMENİYİZ” yazılı pankart

açıldı. Bizlerin de Mücadele Birliği Platformu olarak katıldığımız basın açıklamasında “Dink’in Katili Sermaye Sınıfıdır”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Ortadoğu’da Sosyalizm Kazanacak”, “Savaşan Halklar Kazanacak” yazılı Mücadele Birliği imzalı dövizler açtık. Sessiz ve slogsuz yapılan eylem basın açıklaması okunduktan sonra bitirildi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ONBİNLER HRANT DİNK'İN CENAZESİ'NDE

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, 19 Ocak'ta İstanbul Şişli'deki Haskargazi Caddesi'nde bulunan gazete binasının girişinde uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybetmişti.

24 Ocak günü Hrant Dink'in cenazesi onbinlerce insan tarafından toprağa verildi.

Sabah saatlerinde onbinlerce insan Agos gazetesinin önünde toplandı. Ardından burada Hrant Dink'in eşi Rakel Dink kısa bir konuşma yaptı ve cenaze arabasının hareketiyle Taksim istikametine doğru yürüyüş başladı. "Hepimiz Hrant Dink'iz Hepimiz Ermeniyiz" yazılı pankart açıldı ve yürüyüş boyunca taşındı.

Yaklaşık 100 bin kişinin katıldığı yürüyüş Agos gazetesinin önünde başladı kitle Osmanbey-Harbiye-Taksim-Tarlabası Bulvarı-Unkapanı-Saraçhane-Aksaray'a ordanda Yenikapı İDO iskelesi meydanına kadar 8 kilometre yol yürüdü. Yürüyüş sırasında sıklıkla "Hepimiz Hrant Dink'iz Hepimiz Ermeniyiz" sloganı atıldı. Yürüyüş sırasında cenaze arabası Merzem Ana Kilisesi'nde yapılacak tören için ayrıldı. Kitlenin, yürüyüş güzergahında bulunan MHP'nin önünden geçerken bir grup "İşti Burası Faşist Yuvası" şeklinde slogan atarken daha sonra Alperenler Ocağı'nın önünden geçerken "Faşizme Karşı Silah Başına" şeklinde sloganlar atıldığı görüldü. Daha sonra tüm kitle Yenikapı İDO İskelesi meydanına geldi. Meydanda cenazenin bir saat sonra geleceği yönünde kısa bir açıklama yapıldı. Biz bu arada da bildirimimizi dağıtmaya ve kuşlamalarımızı yapmaya devam ettik. Bir saatin sonunda Hrant Dink'in cenazesi kitlenin içerisine getirildi. Cenaze arabasının gelmesiyle binlerce insan elindeki karanfilleri cenaze arabasının üstüne attı. Hrant Dink'in cenazesi, daha sonra Balıklı Ermeni Mezarlığı'na götürüldü ve orda ailesi ve yakınları tarafından toprağa verildi.

Cenaze yürüyüşü boyunca dağıttığımız bildiriye şunlar yazıyordu:

".....

Türkiye tekelci kapitalizmi, uzunca bir süredir bir "doruk bunalımı" yaşıyor. Bu bunalım son gelişmelerle birlikte daha da derinleşmiş durumda. Devletin iç çelişki ve çatışmaları artık daha gözle görünür bir halde yüzeye vuruyor. Cumhurbaşkanlığı seçimine endekslenmiş gibi görünen bu çelişki ve çatışmalar çok daha derinde ve köklü nedenlere dayanıyor. Hrant Dink'in öldürülmesi bu büyük çelişki ve çatışmaların bir yansıması. Ve bu çelişki ve çatışmaları daha da derinleştirmiştir.

Katliama verilen tepki, halklarımızın sistemin bunca çaba ve gayretlerine rağmen şovenizmle zehirlenmediğini gösteriyor. Devletin yıllar yılı halklar arasında yaratmaya çalıştığı düşmanlık mayaya tutmamıştır. Üzerinde yaşadığımız topraklarda yıllardır bir arada yaşayan işçi ve emekçi halklar, bu politikalara prim vermemiştir. Estirilmeye çalışan şovenizm rüzgarları emekle örülen mücadele birliğine çarpıp dağılmıştır.

Şimdi yapılması gereken bu alçakça katliama lanetlerken şovenizme karşı halkların mücadele birliğini yükseltmektir. Ulusların kendi kaderlerini özgürce tayin edebilmeleri için devrim mücadelesini geliştirmek hepimizin görevidir. Ancak devrim ve sosyalizmle ezilen uluslar ve ulusal azınlıklar özgürlüğüne kavuşabileceklerdir. Ancak proletaryanın kızıl bayrağı altında insanlık yeni bir dünyanın kapılarını açabilecek, sömürü ve zulme, baskı ve katliamlara, halkların birbirine düşmanlaştırılmasına son verebilecektir.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ'

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okurları

ESKİŞEHİR'DE HRANT DİNK KATLIAMINA TEPKİLER

Hrant DİNK katliamının sonrasında Türkiye'nin bir çok ilinde bu katliama yönelik eylemler ve basın açıklamaları gerçekleştirildi. Bu eylemlerden biri de yaklaşık 300 kişinin katıldığı Eskişehir'de yaşandı. 20 Ocak 2007 tarihinde saat 13.30 da, Eskişehir'de Adalar Migros önünde yapılan basın açıklamasına, bir çok demokratik kitle örgütü katıldı. Biz de, Eskişehir Mücadele Birliği olarak bu eylemde yerimizi aldık.

Yapılan basın açıklamasında şu ifadeler yer verildi; "Gazeteci Hrant DİNK düşünen, düşüncelerini ifade etmekten çekinmeyen, bu uğurda kararlı mücadelesini ödün vermeden sürdüren, hem ülkemizde hem dünyada tanınan, yeri kolay doldurulamayacak saygın bir insandı. Ne düşünce ve ifade özgürlüğünün

önündeki en önemli engellerden biri olan 301.maddeden aldığı ceza, ne de sürekli aldığı tehditler onu mücadelesinden vazgeçiremedi."

Evet anlatıldığı gibi Hrant DİNK böyle bir insandı. Tabi ki böyle insanlar bu ülkede ya terörist ilan edilir cezaevine atılır, ki bu denenmişti, ya da böyle suikastlarla susturulmaya çalışılır. Ancak bu sindirme, baskı altında tutma, katliam politikaları artık hiçbir işe yaramıyor. Emekçi halklar bu saldırılar karşısında soğa dökülüyor ve bu katliamları gerçekleştirenlerin uykularını kaçınıyorlar, katliamların adresini "Katil Devlet" olarak belirliyorlar. Her geçen gün emekçi sınıfın öfkesi daha da büyüyor. Büyüyen bu öfke elbette zafere dönüşecek.□

KRİZ DERİ

Faşist devletin bir bölümünün işlettiği cinayet, cinayeti planlayanların hiç beklemedikleri, hiç hesaplamadıkları sonuçlara yol açtı. İstanbul, Hrant Dink'in cenazesine insan seli olup aktı. yüzbinlerce insan, ancak 70'li yılların görkemli kitle gösterileriyle karşılaştırılabilecek bir kitle kalabalığı cenaze törenine katıldı. Yüz elli bin insan faşist devletin binbir çaba ve katliamla kışkırtmaya çalıştığı egemen ulus şovenizmine "Hepimiz Ermeniyiz" sloganıyla öldürücü bir darbe indirdi. Artık Ermeni ulusal topluluğuna ait olmak egemen sınıfın dilinde dahi etkili bir "küfür" olmaktan çıkmıştır.

Cinayetle ortaya çıkan öfkeyi yatıştırmak için bir kısım devlet erbabı katilleri "lanetler" gibi yapınca kitleler onların açtığı yoldan, devleti ürkütecek kadar ileri gittiler. "Hepimiz Ermeniyiz" sloganı sadece katillere değil, faşist devlete ve bütün bir düzene karşı yapılmış bir meydan okuma oldu. Ama kitlelerin gerçek ruh hallerini ve bilinç durumunu 23 Ocak'taki dev kitle gösterisi değil, cinayetin işlendiği günün akşamı yapılan gösteri oldu. Birinci gösteri sayı olarak ikincisinden oldukça düşüktü, ama coşku, öfke gibi şiddetli duygular bakımından onunla kıyaslanmazdı. Kitleler daha ilk gün katillerin adresini "Katil Devlet" sloganıyla; halklar arası enternasyonal dayanışma duygularını "Hepimiz Ermeniyiz" sloganlarıyla açığa vurdular.

Faşist devlet, emekçi kitlelerden yediği darbenin ve açığa çıkan enternasyonalist duyguların anlamını ancak sonradan farkedebildi. Kitlelerin önündeki bendte ciddi bir delik açılmıştı ve o delik hemen kapatılmazsa

oradan akan sular bendin tümünden yıkılmasına yol açabilirdi. Yaşamın cilvesine bakın! Kitlelerin bendi yıkacak bir sel gibi akmasını önlemek isteği devletle papazlar arasındaki ittifaka kaldı. Bugüne kadar ellerini hep birbirinin gırtlığına sarılı görmeye alıştığımız bu iki kesim, kitlelerin devrimci öfkesini önlemek için hemen elbirliği yaptılar. Gerçek olup olmadığı çok şüpheli -büyük ihtimalle de gerçek olmayan- bir "vasiyet" hikayesi uydurdular ve herkesten ortada olmayan bu "vasiyet"e uymayı istediler. Varlığı meçhul "vasiyet"e göre cenaze töreni slogsız, pankartsız, sessiz sedasız; yani top arabası eksik bir devlet töreni gibi geçmeliydi. Kendilerini "Demokratik Kitle Örgütleri" diye tanımlayan küçük burjuva politik çevreler ise, sonuçlarını kestiremedikleri bir devrimci sürece girmektense kendilerini faşist devlet-Papaz ittifakının kollarına atmayı tercih ettiler. Onlar da ortada olmayan "vasiyet"e uyma çağrısı yaptılar. Sadece onlar mı? Böyle dönemlerde kitlelerin yol göstericiliklerine en çok ihtiyaç duydukları devrimci örgütler de "vasiyete saygı kuyruğu"na girmişlerdi. Papazların, devlet erbabının ve dini sembollerin arkasında sessiz sedasız yürüme-ye onay vermişlerdi.

İşte bu koşullarda, dev kitle gösterisini denetim altına almak faşist devlet için zor olmadı. Yüz elli bin insanın faşist bir cinayete tepki olarak sokağa çıktığı gösteri biçim olarak bir devlet törenine dönüştürülmüştü. Fakat sadece biçim olarak bu böyleydi. Ne Papaz-Devlet ittifakı ne de bu ittifaka uyum sağlayan oportünist politikalar şu gerçeği değiştirmiyor: Emekçi kitleler faşizme, ezen ulus şovenizmine ve düzene karşı besledikleri şid-

detli duygularla sokağa çıkmışlardı. Bu bir olgudur ve bu olguyu bugünden yarına hiç bir güç değiştiremez. Düzen için yıkıcı olmaktan başka anlamı olmayan bu duygular bir olgu olduğuna göre düne kadar "kitleler şovenizmle zehirlenmiş, devrimci durum yok" diyen oportünistler, şimdi "Hepimiz Ermeniyiz" diyen kitlelerden utanıp sözlerini geri alacaklar mı? Daha ne kadar süre kendi geriliklerini emekçi kitlelerin üzerine yıkmaya devam edecekler? Şimdilik sadece soruyu sormakla yetiniyoruz.

Faşist devlet ilk acil önlemini aldıktan sonra ikinci adımı attı. Hepimizin "Ermeni" değil, "Türk" olduğunu basın, televizyon gibi kitle iletişim araçlarıyla alttan alta hatırlatmaya başladı. Kitlelerin öfkesi biraz yatışır gibi olduktan hemen sonra gazete manşetleri "Hepimiz Türküz" şeklinde çıkmaya başladı. Yerle bir olan ezen ulus şovenizmini ayağa kaldırmak için kollar sıvanmıştı. Ama neye yarar! Emekçi kitleler daha ilk gün, kendiliklerinden enternasyonalist duygularını ortaya koymamışlar mıydı? Yine de, burjuvazinin binbir yolla ezen ulus şovenizmini ayağa kaldırmak çabasına girmeyeceğini düşünmek için bu sınıfı hiç tanımıyor olmak lazım. MHP'si, CHP'si; basını, yayını; bilimum aygıtlarıyla burjuva sınıf bu amaç için harekete geçmiştir. MHP ve CHP'nin şovenist ulumaları şimdiden ortalığı kaplamaya başladı. Fakat bu şovenist ulumaların emekçi sınıfları etkisi altına alamayacağını düşünmemiz için çok nedenimiz var. Ve en az bunun kadar önemli bir başka nokta: Yüzbinlerce insan, başka şeye değil, bizzat devletin kendisine meydan okumuştur. Cinayetin ortaya çıkardığı bu sonuç, faşist devletin hiç

İNLEŞİYOR

de beklediği bir şey değildi. Bu faşist cinayetin üzerinde en çok durulması gereken sonuçlarından biri işte budur.

CİNAYETİN GERÇEK FAİLLERİ

Cinayetin gerçek failleri kim ya da kimlerdir? Çok bilmişler takımı bu soruya “derin” tahlillerle yanıt arama-ya çalışırken sade bilinçli kitleler katilin adresini göstermişlerdi bile: “Katil Devlet”ti. Katilin adresi böyle açıklanınca yine çok bilmişler takımı bu sefer bunun “derin devlet” olduğunu keşfetmeye çalışıyorlardı. Oysa, onların “derin”liği insanın eliyle koymuş gibi bulabileceği ölçülerdeydi. Cinayetten sonraki günler, burjuva sınıf arasındaki çıkar çatışmasının sonucu olarak, burjuva basının bir kısmı ipin ucunun nereler uzandığını ortaya koymaya başladı. Şimdinin Trabzon Emniyet müdürü, geçmişin 16 Mart Katliamının planlayıcılarından Reşat Altay’dan Jitem kurucularından asker Veli Küçük’e; Kahramanmaraş katliamcısı Muhsin Yazıcıoğlu’ndan cinayetin üstünü örtmeye çalışan Trabzon Valisine, oradan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah’a kadar uzanan bir zincir. Hepsisi de gözümüzün önünde duran bu katiller zinciri ne kadar “derin” ise, cinayeti işleyen devlet de o kadar “derin”.

Peki neden? Bu soruya doğru yanıt için önce kesinliği tartışma götürmez bazı noktaları ortaya koymak lazım. Birincisi, bu cinayet Şemdinli Provokasyonu ile başlayan, Diyarbakır katliamı ve Danıştay baskınıyla devam eden olaylar zincirinin son, ama sonuncu olmayan halkasıdır. Nitekim, egemen sınıf arasındaki çatışmanın yöntemlerine ve şiddetine vakıf burjuva yazarlardan biri “Başbakanı

ne zaman vuracaksınız” diye sorma ihtiyacı duyuyordu. İkincisi, egemen sınıf olarak teknelci sermaye arasındaki çelişkiler son derece şiddetlidir. Irak-Kerkük, Kıbrıs, AB üyeliği gibi sorunların ağırlaşması; bu sorunların çözümüne ilişkin farklılıklar egemen sınıf arasındaki çelişkileri şiddetlendiriyor. Üçüncüsü, Türkiye tarihinin en ağır bunalımını yaşıyor. Bu devrimci bir bunalımdır. Devrimci bunalım toplumsal devrimi sürekli güçlendiriyor. Teknelci sermayenin bütün kesimlerinin temel sorunu bu toplumsal devrimin önlenmesidir. Bütün adımlarını bu amaca göre atıyorlar. Başka bir ifadeyle bütün adımlarını birleşik devrimin baskısı altında atıyorlar. Dördüncüsü, birleşik devrimin nasıl önlenebileceğine dair aralarındaki düşünce ve yöntem farklılığı egemen sınıf içindeki çelişkileri son derece keskinleştiriyor. AB üyeliği, Kıbrıs, Irak-Kerkük, emperyalizmle ilişkiler, emekçi sınıflara karşı izlenecek politikalar vb. vb. konulardaki derin ayrılıkların temeli burada yatıyor.

Son cinayet ancak bu temel noktalar göz önüne alınarak ve bu noktalar temelinde doğru çözümlenebilir. Bu durumda artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bu cinayetin arkasında faşist devletin bir kısmı bulunuyor. Şemdinli provokasyonunu, Diyarbakır katliamını, Danıştay baskınına düzenleyenlerin amacı ne ise, bu cinayeti işletenlerin amacı da odur. Tezgahın başındakiler aynı, amaç aynıdır. Teknelci sermaye sınıfının bir kısmı ve onun devlet-bürokrasi içindeki uzantıları uzun süreden beri bir “Vezir düşürme” operasyonu içindeler. Yukarıda adını andığımız sarsıcı olaylar zinciri bu operasyonun halkalarıdır. Ne var ki, egemen sınıfın başka bir bölümü-

nü temsil eden hükümet de boş durmuyor. Hükümet, saldırıda hedef tahatasına yerleştirilenin bizzat kendisi olduğunu anında kavradı ve karşı tarafa meydan okudu. Başbakan, daha cinayetin ilk gününde “kanlı ellerin hepsine ulaşacağız” derken katiller hakkında aslında fikir sahibi olduğunu ortaya koyuyordu. Hemen arkasından Trabzon Emniyet Müdürü ve Trabzon Valisinin görevden alınması; sırada başkalarının olduğunu bizzat başbakan tarafından ima edilmesi yeterince açıklayıcıdır. Ama buradan hükümetin “demokrat”lığına “derin devlet”e karşıtlığına ilişkin sonuçlar çıkarmaya çalışanlar iflah olmaz bir körlük içindeler. Egemen sınıfın tüm kesimleri, toplumsal devrime, emekçi sınıfların ve Kürt halkının özgürlük davasına aynı düşmanlık içindedir. Tekrar etmekte yarar var: Aralarındaki farklılık -başka çıkarların yanı sıra- toplumsal devrimin hangi yol ve yöntemlerle önlenebileceğine ilişkindir.

Ancak egemen sınıf arasındaki bütün bu çelişki ve çatışmalar toplumsal devrimi güçten düşürmek bir yana, daha da güçlendiriyor. Karşı-devrimin son girişiminde bu gerçek bir kez daha görüldü. Kitleler, faşist devletin cinayetine meydan okumayla, enternasyonal duyguları haykırarak, ezen ulus şovenizmine güçlü bir darbe indirerek karşılık verdiler.

Bu devrimimizin gücüdür. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Ölüm Orucu Eyleminin 293. gününde olan Behiç Aşçı, 263. gününde olan Gülcan Görüroğlu ve 268. gününde olan Sevgi Saymaz, Adalet Bakanlığı'nın yeni bir genelge yayınlayarak "haftada toplam 10 kişinin 5 saati aşmayacak şekilde sohbet amacıyla bir araya getirilmesi" şeklindeki maddenin "haftada toplam 10 kişinin 10 saati aşmayacak şekilde sohbet amacıyla bir araya getirilmesi" şeklinde değiştirmesi üzerine 22 Ocak tarihinde eylemlerine ara verdiklerini açıkladılar. Bu açıklamanın hemen ardından Av.Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz, tedavileri yapılmak üzere hastaneye kaldırıldılar.

Bu şekilde, DHKP-C davası tutsakları, 6 yıl aşkın sürdürdükleri Ölüm Orucunu bitirdiler.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

SONSUZA KADAR DAİMA!

19 ARALIK KATLİAMINI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ

Bundan 6 yıl önce faşist TC devleti tarafından canice katledilen kahramanları anmak için yine bölgemizde faaliyet yürüten St. Gallen Halkevi'nde bir araya geldik. Halkevi'nde 3 yıldan bu yana katliamın yıldönümüne rastlayan tarihlerde anma ve direnişi sezlamlama etkinliği düzenlenmektedir. Bu sene de, diğer senelerde olduğu gibi, bu devrimci sorumluluğu üzerine almaktan kaçınılmadı.

21 Ocak 2007 tarihinde gerçekleşen bu etkinliğe katılım iyi sayılabilecek düzeydeydi. Daha önceden basılan afişlerle çalışmamız diğer dost derneklere ve insanlarımızı duyurulmaya çalışıldı. Kısa sürede skeç hazırlandı ve gayet başarılı bir şekilde oynandı. Sinevizyon gösteriminin hemen ardından oynanan küçük skeç büyük bir ilgi gördü. İnsanların gözyaşlarına hakim olamadığı görülüyordu. Kısa fakat gerçekten nitelikli bir anma programı hazırlanmıştı.

Bir kez daha devrimci tutsaklara sahip çıkmamızın onları hatırlamanın ve yaşatmanın gururuyla dolduk. Böylesi kahramanlara sahip bir devrimin parçası olmaktan onur duyduk. Etkinlikte okunan konuşma metni, anmanın niteliğini göstermesi bakımından da çok önemliydi.

Okunan metinde, "19 Aralık 2000 tarihi Türkiye ve K.Kürdistan devrim tarihinde ondan öncesi ve bu tarihten sonrası diye rahatlıkla ifade edebileceğimiz bir dönem başlatması bakımından çok önemlidir. Türkiye kapitalizmi, emperyalistleri de arkasına alarak, tarihindeki en büyük zindan operasyonlarını gerçekleştirmiş ve bunun sonucunda birçok devrimci tutsağı katletmiş, yüzlerceini de sakat bırakmıştır.

Adına alçakça 'Hayata Dönüş' dedikleri, 20 zindanda eşzamanlı olarak yapılan bir dizi operasyonla tam 28 devrimci tutsak hunharca katledildi. 19 Aralık'ta faşist devlet, devrimin moral güçlerinden biri olan devrimci tutsaklara en vahşice yöntemlerle saldır-

dı. En yeni teknikle donatılmış, yıkıcı silahlara sahip olan, asker, polis, özel timler, insanlarımızın üzerine acımasızca ateş açtılar. Duvarların delindiği, büyük iş makinelerinin kullanıldığı, helikopterlerin havadan saldırmak için hazır bekletildiği, binlerce gözyaşartıcı ve gaz bombasının atıldığı, ten ile temas halinde yakan ve delmeye başlayan asitlerin kullanıldığı böylesi acımasız ve pervasız bir saldırı karşısında devrimci tutsakların payına düşen yine ölümdü, direnmekti, eşişsiz koşullarda karşı gelmekti, savaşıarak umudu ve devrimi büyümekti..." denildi. Ve ayrıca şunlar vurgulandı, "Türkiye ve Kürdistan'da gelişmekte olan devrimi bastırmak için yapılan bu katliam, tekrar bir bumerang gibi faşizmi vurmaya başlamıştır. Zindanlardaki savaş bitmemiş, devrimci tutsaklar teslim alınmamıştır. 'Cezaevlerine hakim olmadan sokaklara hakim olamayız' diyen kapitalistler ve onun faşist devleti bütün pervasızlığıyla devrimci tutsaklara saldırmaya, baskıya devam ediyor. F tipi zindanlarda işkence ve savaş aynı anda yürüyor. Devrimci tutsaklar teslim olmuyorlar. Dışarıya yine evlatlarına sahip çıkmak için harekete geçmiş durumda. Mücadele sürüyor... İşçiler emekçiler ve Kürt halkı yine mücadelenin tam ortasında". Okunan metin, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganıyla bitirildi.

St. Gallen Halkevi, kendi bölgesinde büyük fedakarlıklarla çok nitelikli etkinlikler yapmaya devam ediyor, edecek de. Bölgemizde bulunan tüm halklarımızı omuz vermeye, geleceğimize birlikte sahip çıkmaya çağırıyoruz.

**YAŞASIN 19 ARALIK DİRENİŞİ!
DEVİRİMCİ TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

**ST.Gallen'den Bir
Mücadele Birliği Okuru**

Tekirdağ F Tipi'nde Tutsaklara Ceza

F Tipi Zindanlarda yaşanan saldırıların arkası kesilmiyor. En son Tekirdağ cezaevinde slogan attıkları gerekçesiyle saldırıya uğrayan tutsaklar şimdi de 1 yıllık görüş cezasıyla karşı karşıyalar.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Zindanında bulunan ve TKEP/L davasından yargılanan S.Serbülent Sürücü, Nurettin Temel ve Barış Cengiz, cezaevi yönetiminin verdiği "disiplin" cezaları neticesinde 1 yıllık görüş cezası aldılar. Ard arda üçer aylık aldıkları görüş cezasının uygulamaya konması ile birlikte, bu haftadan itibaren, tutsaklar bir yıl boyunca görüşe çıkamayacaklar.

“Yirminci Yüzyılın En Önemli İnsanı: LENİN”

A. ZİNOVYEV’LE RÖPORTAJ

Aleksandr A. Zinovyev

“Pravda” yayın yönetmeni Viktor Kozhemiako’nun mantıkçı, sosyolog ve yazar Aleksandr A. Zinovyev’yle röportajı.

Viktor Kozhemiako: Lenin’in ölümünden bu yana 80 yıl geçti. Eskiden Lenin’le ilgili bütün yıldönümleri tüm ülkede tek biçimde kutlanırdı: Lenin anılır, dünyanın ilk sosyalist devletini kurduğu için ona teşekkür edilirdi. Şimdi ise bu devlet artık yok ve Lenin’e yönelik resmi tavır eskisinin tam tersi. Bu durumu nasıl de-

ğerlendiriyorsunuz?

Aleksandr Zinovyev: Burada bir Marksist-Leninist olarak değil, bir bilim adamı, tek amacı ne pahasına olursa olsun gerçeğe ulaşmak olan biri olarak konuşacağım.

Bu konuda daha önce defalarca belirttiklerimi tekrarlamakla yetiniyorum. Lenin insanlık tarihinin en önemli insanlarından birisi, XX. Yüzyılın ise en önemli kişisidir. Bana ne zaman geçen yüzyılın en büyük iki kişiliği kimdi diye sorsalar, her zaman şu yanıtı veririm: Lenin ve Stalin. XX. Yüzyıl Lenin ve Stalin’in yüzyılıdır. Gençken anti-stalinist olmama, tutuklanmama ve Lubianka’da hapse atılmama rağmen, bugün vardığım sonuç kesinlikle budur. Bir bilim adamı olarak bunu söylüyorsam bu görüşümün destekleyen ciddi dayanaklara sahip olduğum içindir.

Viktor Kozhemiako: Aleksandr Aleksandroviç, burada bir soru akla geliyor, bu soruyu Lenin’in büyük bir insan olduğunu söyleyenler de dahil olmak üzere pek çok anti-komünist de soruyor: “*Lenin’in büyük bir insan olup olmadığı hangi yüzyıldan baktığınıza göre değişir. Onun bir dahi olduğunu kabul etsek bile kötü işler yapan bir dahiydi.*”

Aleksandr Zinovyev: Eğer büyük insanlar olup olmadıkları hangi yüzyıldan baktığınıza göre değişseydi Lenin ve Stalin için XX. yüzyılın en büyük insanları demezdim. Herhangi bir eleştirinin bulabileceği hatalarına rağmen Lenin’in tarihte oynadığı rolü, bağlamı içerisinde değerlendirecek olursak bu rolün son derece olumlu olduğuna dair hiçbir şüphemiz kalmaz. Onunla karşılaştırabileceğimiz başka bir insanın yaşayıp yaşamadığından emin değilim. XIX. yüzyılda olsa Marks’la karşılaştırılabilirdi. Tarihte oynadıkları rolleri karşılaştırırsak her ikisinin de eşit derecede büyük insanlar olduklarını söyleyebiliriz.

XIX. yüzyıl, insanlık tarihinin en önemli düşüncesinin, Marksizmin doğduğu yüzyıl oldu. Bu düşünce daha XIX. yüzyılda devasa bir rol oynadı, XX. yüzyılda ise dünyanın evrimini belirleyen en önemli etkenlerden biriydi. Lenin’in büyük tarihsel başarısı Marksist düşüncüyü, XX. yüzyılın başındaki gelişmeleri de dikkate alarak, bir adım ileri götürmesi; Leninizm adını verdiğimiz dü-

şünceyi geliştirmesi olmuştur.

Lenin daha sonra, bu doktrine dayanarak devrimci bir partiye, Bolşevik Partisini kurmuş, devrimin yolunu açmıştır. Tarihsel koşulların da uygun olmasıyla devrim başarıya ulaşmıştır. İnsanlık tarihi boyunca tek bir kişinin eylemleri hiçbir zaman bu denli önem kazanmamıştır. Lenin olmasaydı Ekim Devrimi olmaz, Sovyetler Birliği kurulamaz, Batı dünyasının kapitalizmiyle mücadeleye giren bir devlet oluşmazdı. Bu devlet insanlığın gelişimine büyük etki yapmıştır. Böyle baktığımızda Lenin’in yaşamış olan en önemli insan olduğunu görürüz.

Viktor Kozhemiako: Ama bize bugün şunu soruyorlar: “Toplumu altüst edip devrim yapmaya gerçekten gerek var mıydı? Sovyetler Birliği yıkıldığını göre, geçmişe, özel mülkiyetin geçerli olduğu sisteme yeniden döndüğümüze göre onca yıllık Sovyet egemenliği ne işe yaradı? Devrim yapmak boş bir çaba mıydı yoksa?”

Aleksandr Zinovyev: Bu tür yorum ve sorular tamamen anlamsız. Sadece soran kişinin entelektüel sefaletini ve Marksizmin, Leninizmin, Komünizmin temsil ettiği her şeye karşı derin nefretini gösterir. Bu sorular neden saçmadır? Çünkü Devrim yoktan varolmadı. Yüzyıllar süren bir sürecin mantıksal sonucu olarak doğdu; Ekim Devrimi insanlığın en iyi temsilcilerince verilen mücadelenin meyvesiydi.

Viktor Kozhemiako: Bu düşünceye nasıl ulaştınız?

Aleksandr Zinovyev: Bir sosyolog olarak insanlığın evrimini, devrimi ve devrim sonrası dönemi inceledim. Şundan emin olabilirsiniz: Ekim Devrimi olmasaydı, Sovyetler Birliği kurulmasaydı, Komünist Hareket tarihte hiçbir rol oynamasaydı insanlık çürüme yoluna girer, acınası bir hal alırdı. Komünist devrim ve onun doğurduğu etkiler sayesinde insanlık büyük bir felaketten, korkunç bir gerilemeden kurtuldu. Bu yüzden de Sovyetler Birliği’nin, Komünizmin yıkılması insanlık için devasa bir kayıptır. Bu yıkılıştan sonra evrimsel bir gerileme yaşıyoruz. İnsanlık evrimleşmesinin bir alt aşamasına düşmüştür.

Bugün Rusya’da olanları analiz edersek, anti-komünist darbeden sonra Sovyet döneminin tüm büyük başarılarına yönelik bir kovuşturma, bir “pogrom” başlatıldığını görürüz. Sovyet döneminde yapılan her şeyin boşuna yapıldığı düşüncesini yaymaya çalışıyorlar. Bununla birlikte Lenin tarafından başlatılan Sovyet Komünizmi insanlık tarihinde büyük bir iz bırakmıştır. Devrimimiz Batı dünyası da dahil olmak üzere tüm dünya üzerinde büyük etki yapmıştır ve her şeye rağmen bu etki sürmektedir. Sovyetler Birliği olmasaydı, iki sistem arasındaki mücadele olmasaydı Batı’da şahit olduğumuz pek çok başarı gerçekleşmezdi. Batı dünyasını incelediğimizde bizi nasıl taklit etmeye çalıştıklarını görürüz; tüm yapılanlar üzerinde yirminci yüzyıl Komünizminin büyük etkisi vardır.

Viktor Kozhemiako: Toplumsal plandaki başarılarından mı söz ediyorsunuz?

Aleksandr Zinovyev: Toplumsal plandaki ve diğer alanlardaki başarılarından söz ediyorum. Bilimsel-teknik ilerleme ve daha

birçok şeyden.

Sosyolog olarak süratle gerçekleştirilen özelleştirmelerin daha şimdiden insanlara büyük acılar verdiğini söyleyebilirim. Bu iş sonsuza kadar gidemez, bu süreç çok uzun süre devam edemez... Bu geçmişe dönme süreci ile başlayan korkunç durum devam edecek olursa insanlık son bulacaktır.

...Lenin'den, devrimden ve büyük çabalardan söz etmeye gerek yoktu diyenler için söylüyorum... Evet, sadece devrimi yapmak yetmez, onu korumamız da gerekirdi. Sonuç ortada. Savaşmadan teslim olduk. Tabii bunda üst düzey görevlilerin ihanetinin de payı var.

Viktor Kozhemiako: Anti-Leninist propaganda da dahil olmak üzere inanılmaz boyutlardaki karşı propagandanın da bunda payı olmalı. Bunlarla halkı aptallaştırdılar.

Aleksandr Zinovyev: Kesinlikle. Halkı aptallaştırmak Komünizm karşıtı propagandanın bir parçasıdır. Komünizm karşıtlığı Batı düşüncesinin en önemli ögesidir. Liderlere yönelik aşağılama ve küçük düşürme kampanyası da anti-komünizmin vazgeçilmez bir ögesidir.

Viktor Kozhemiako: Önce Stalin'i sonra da Lenin'i aşağılamaya ve küçük düşürmeye çalıştılar.

Aleksandr Zinovyev: İkisine de aynı anda saldırdılar; bazen birine daha çok birine daha az. Şimdi de bazı sözde belgelere ulaştıklarını söylüyorlar... Bunları yapanlar aşağılık yaratıklardır. Pislikler, sömürücüler, tarih öncesinin artıkları...

LENİN VE STALİN'İN YAPTIKLARI DÖNEMLERİNİN KOŞULLARINA UYGUNDU

Viktor Kozhemiako: Bu temelde Lenin'in kişiliği sorununa gelelim. Onun suçlayanlarla karşılaşacak olursanız Lenin'in insani niteliklerini nasıl tanımlarsınız?

Aleksandr Zinovyev: Biliyor musunuz, Esenin şunları söylerken haklıydı: "Büyük olan uzaktan daha iyi görünür". Herhangi bir büyük insanı, örneğin Napolyon'u ele alıp hakkında şunları yazabiliriz: Ülseri vardı, çok yerd, kısa boylu ve şişgöbeği. Ama yine de Napolyon Napolyon olarak kalacaktır! Her şeye rağmen bütün o savaşları kazanıp feodalizme kimsenin vurmadığı kadar büyük bir darbe vurmuştur.

Birkaç yıl önce bir televizyon programı izlemiştim. Bir beyin cerrahı şunları söylüyordu: "Lenin'in bir dahi olduğunu söylüyorlar ama biz onun beynini inceledik hiçbir deha izine rastlamadık." Bunu söyleyen kişi ya aptal ya da utanmazın biri. Kant'ın beynini inceleseler kafasının küçük olduğunu söyleyeceklerdi. Ama o bir dahiydi! Kafası büyük olan bir kişi Down sendromlu da olabilir. İnsanları fiziksel özelliklerine göre değil eylemlerine göre değerlendirmek gerekir. Böyle bakarsak Lenin'in, insani nitelikleri bir yana, bizde hayranlık uyandırdığını görürüz.

Viktor Kozhemiako: Son zamanlarda devrimin vahşiliğinden çok Lenin'in patolojik olarak kötü bir insan olduğunu söylemeye başladılar. Bu söylemle pek çok kişiyi de ikna etmiş görünüyorlar.

Aleksandr Zinovyev: Saçmalık. Bu, büyük bir devrimdi. Lenin ve Stalin adlı canavarlar ellerinde silah canlarının istediklerini öldürürken düşmanları uslu uslu oturuyordu, öyle mi? Bir savaş vardı. Büyük bir savaş. Beyaz Ordular ve yabancı işgalciler kimseyi öldürmedi mi? Gençliğimde, cahilliğimden ben de onları eleştirirdim. Sonra yıllar geçti, olgunlaştım ve düşünmeye başladım: Anladık Zinovyev, diyelim ki Lenin ve Stalin'in yaptıklarını onaylamıyorsun. Ama onların yerinde olsan sen ne yapardın? Bu sorunun ancak tek bir yanıtı olabilirdi: Onlardan farklı davranmazdım. Canavarlıkmiş, baskıymış, bunları geçelim. Tarihsel ola-

rak başka türlü hareket etmek mümkün değildi. Yapılan her şey koşulların bir dayatmasıydı.

Ayrıca, Stalin ve Lenin'in az bile yaptıklarını söyleyebilirim. O zamanlar temizlemedikleri adamlar şimdi ortaya çıktılar. Ortaya attıkları bu saçmalıklar ülkemize zarar veriyor. Bu kişilerin verdikleri zararlar Lenin ve Stalin'in hataları karşılaştırılmaz bile. Bu kişilerin verdikleri zarar yüzlerce kat daha fazla.

Rusya tarihinde ilk kez ölenlerin sayısı doğanların sayısını geçti. Rusların nüfusu korkunç bir hızla düşüyor. Bizi, kelimenin tam anlamıyla yok ediyorlar. Bir yandan bunu yaparken Lenin ve Stalin'i kötüleyerek onların kurduğu ülkeyi unutturmaya çalışıyorlar.

Viktor Kozhemiako: Doğru. Yeni kuşaklar bir zamanlar herkese ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri, ücretsiz barınma hakkı ve bugünkü gençlerin hayal bile edemeyeceği daha pek çok şeyin verildiğini artık bilmiyorlar. Bilim ve kültür alanındaki başarılarımız unutturulmak isteniyor.

Aleksandr Zinovyev: Bunu pek çok kez söyledim ve tekrarlamaktan yorulmayacağım: Sovyet dönemi Rus tarihinin doruğudur. Sovyet sisteminin yerine gelecek olan sistemin bizi çok ama çok geriye götüreceği açıktı. Rus halkının ölümüne doğru giden bir süreç bu. Şu anda bu sürecin içerisindeyiz.

RUS HALKINI KURTARDI

Viktor Kozhemiako: O halde bugün Rusları sevmiyor diye gösterilmeye çalışılan Lenin aslında Rus halkını ve Rusya'yı kurtarmıştı diyebilir miyiz?

Aleksandr Zinovyev: Kesinlikle. Ama buna bir şey daha eklemek istiyorum. Dünyada olmuş ve olmakta olan her şeyi sistemler arası bir savaşa bağlayamayız.

Ülkemize karşı bir savaş başlatan Batı için Komünizm sadece bir bahaneydi.

Ekim Devrimi ve Sovyetler Birliği olmasaydı, Rusya'da Sovyet devleti kurulmasaydı Batı ülkeleri çoktan ülkemizi işgal etmişti.

Viktor Kozhemiako: Başka deyişle Lenin'in Sovyet devleti için verdiği savaş aynı zamanda Rusya için de verilen bir savaştı.

Aleksandr Zinovyev: Sovyet sisteminin Çar İmparatorluğu içinde yaşayan halkları ve özellikle de Rus halkını kurtardığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Lenin'in yönetiminde Sovyet devleti kurulmamış olsaydı şimdi çoktan bir sömürgeydik ve pek çok parçaya ayrılmıştık.

Viktor Kozhemiako: Zaten 1991'den beri de parçalanmaya doğru gidiyoruz. Olaylar bunu doğruluyor...

Aleksandr Zinovyev: Sovyet sistemini yok etme eğilimi şimdi de sürüyor.

Bir noktayı daha vurgulamak isterim: Gerçekleştirdiğimiz toplumsal ilerlemeler Batı tarafından taklit edildi. Şöyle yazmıştım: "Batılılar Rusya'nın elli yıl içerisinde bu kadar ilerlemesini içlerine sindiremediler."

Ülkemizdeki ilerlemeleri yok etme istekleri biraz da buradan kaynaklanıyor.

Lenin'in itibarının geri iade edilmesinden bahsediyorsunuz. Bunu asla yapmayacaklar. Bütün kazanımlarımızı elimizden alıyor, bir de bunu bir başarı olarak gösteriyorlar. Lenin'i tarihten silmek istiyorlar. Zavallı biri olduğu için değil. Tersine, büyük biri olduğu için.

Bir taraftan Lenin ve Stalin'i tarihten silmeye çalışırken Gorbaçov, Yeltsin ve onların izinden giden güruhu göklere çıkarıyorlar. Yeltsin'in yerel komite sekreteri olarak Komünist Partisi oturumunda yaptığı konuşma hala gözümün önünde: Merkez Kom-

te'nin ve Leonid İlyiç Brejnev'in önünde görevimi layığıyla yerine getireceğime... Daha sonra aynı kişiyi ABD Kongresinde şunları söylerken görüyoruz: Komünizm canavarının bir daha ortaya çıkmasına izin vermeyeceğimize dair size yemin ediyorum.

Nedir bu böyle? Bunlar nasıl insanlar? Gorbaçov daha işin başından beri Sovyet sistemini yok etmeyi amaç edindiğini açık açık itiraf ediyor. En güçlü yabancı gizli servisler bile Komsomol çıkışı bu hain kariyeristi, hayatının tek amacı yüksek bir mevkie gelmek olan böyle bir adamı ülkenin başına getiremezdi.

Bunu hayal bile edemezlerdi. Soğuk savaş nasıl başladı? Amaç neydi? Sovyetler Birliği'nin Avrupa'daki etkisini sınırlamak. Sınırlamak! Ancak Gorbaçov başa geldiğinde Sovyetler Birliği'ni yıkmaktan söz etmeye başladılar...

LENİN VE STALİN'DEN YELTSİN VE PUTİN'E...

Viktor Kozhemiako: Ülkenin Lenin tarafından çizilen yolun dışına çıkması ve bunun doğurduğu sonuçları görmek çok acı verici.

Aleksandr Zinovyev: En kötüsü de Lenin ve Stalin gibi insanlığın yetiştirdiği en büyük insanların çabalarıyla kurulan bu toplumsal sistemin yok olmasıyla Rusya'nın bu gezegende hayatta kalma, kendini savunma, tarihinin onurunu savunma gibi konularda düştüğü aciz durum. Batı dünyası hep bunu yapmak istemişti. Her zaman bunu istedi, Sovyetler Birliği kurulduğundan beri...

Ülkenin en büyük insanlarına karşı bir suç işlendi. İktidar bu suçu işlemeye devam ediyor; kendilerine aydın diyenler de buna destek veriyor.

Viktor Kozhemiako: Bunun sistematik, bilerek yönlendirilen bir hal aldığını söyleyebiliriz.

Aleksandr Zinovyev: Özel mülkiyetin, karşı-devrimin ipini kopardığını görüyoruz. Rönesans'tan bu yana görülen en büyük gericilik dönemi bu; sadece Sovyet ülkelerinde değil, bütün dünyada. Dünyayı Ortaçağ karanlığına götürüyorlar. Her yerde şiddet var. ABD'nin bu kuralı tüm dünyaya dayatması da çok korkunç bir durum. Ona eşit güçte karşı koyabilecek tek ülke Sovyetler Birliği'di. Bunu dikkate alın. Şimdi istedikleri gibi at koşturuyorlar.

Son yıllarda Lenin'in ülkesinde nelerin ortadan yittiğini anlatmaya devam etsek sabaha kadar bitiremeyiz. Ama bir şeyi daha eklemek istiyorum. Sovyetler Birliği döneminde, Lenin'le başlayan ve Stalin döneminde daha güçlü biçimde devam eden bir şey vardı: daha güzel bir gelecek yaratma isteği. Ne yaparsak yapalım, bunu son derece doğal olan bir dinamizmle yapıyorduk.

Yaptığımız iş ne kadar güç olursa olsun kendimizi büyük bir çabanın bir parçası olarak görüyorduk.

Viktor Kozhemiako: Tarihsel bir misyona katılır gibi...

Aleksandr Zinovyev: Destansı bir eyleme katılır gibi. Şimdi tüm bunlar sona erdi. Artık kendimizi tarihin bir parçası gibi hissetmiyoruz. Halbuki tüm ülkeyi saran, en önemli görevleri yerine getirenlerden en basit işleri yapanlara kadar herkesin hissettiği bir kaynaşma ve hedefe kilitlenme duygusu vardı. Herkes tek bir vücut olmuştu adeta.

Artık tüm bunlar yok oldu. Ne kaldı elimizde? Ahlaki ve ideolojik olarak tamamen çökmüş bir ülke. Çürüme. İnsanların nasıl yaşadığına bir bakın, herkes oradan oraya savruluyor. Ne için yaşıyorlar? Ülkenin geleceğine ilişkin ne düşünüyorlar? Hayır, böyle bir kaygısı olan kimse yok.

Peki ne haldeyiz? Nüfusun üretim düzeyi inanılmaz biçimde düştü. Sovyetler Birliği dönemindeki nüfusun yapısına bakalım: toplumun en az yüzde sekseni topluma yararlı işlerde çalışıyordu:

işçiler, köylüler, mühendisler, teknisyenler, doktorlar, öğretmenler, bilim adamları, devlet görevlileri vs. Yüzde seksen! Geriye kalan yüzde yirmilik kesim ise kesinlikle sosyal parazit değillerdi, sadece görece daha az yararlı işler yapıyorlardı.

Ya şimdi? Bu oran tersine döndü. Rusya nüfusunu oluşturan unsurlara bir bakalım. Bürokrat kesimi ikiye katlandı!

Lokantalar, envai çeşit mal satan dükkânlar, kumarhaneler ve parazit dolu bir sürü mekan. Bunun iyi bir şey olduğunu sananlar var. Ama gençliğimizin en üretken olması gereken kesimi buralarda sürünüyor. Başka hiçbir şey yok akıllarında. Ahlaki ve entelektüel düzeyleri dibe vurmuş. Kim bilir kaç kişi mafyaların içinde faaliyet gösteriyordur?

Uyuşturucu bağımlılığı ve alkolizm skandal denecek bir düzeyde. İşte bu durumdayız.

Viktor Kozhemiako: Üretim de büyük oranda geriledi.

Aleksandr Zinovyev: Üretim, bilim, kültür... Onlarca buluş yapmış, binlerce bilimsel makalesi yayınlanmış bir üniversite hocası herhangi bir özel şirket yöneticisinden çok daha az maaş alıyor. Tüm değerlerin altüst olduğu bir dönemde yaşıyoruz.

Viktor Kozhemiako: Lenin'in ülkesi yıkıldıktan sonra elimizde bunlar kaldı.

Aleksandr Zinovyev: Bu hale düşmüş bir toplum Lenin'e ihtiyaç duymaz, bu gayet doğal. Bugün medyanın güttüğü koyun sürüleri var. Televizyonda bütün gün bir şeylerin sahtesi üretiliyor.

Ben buna "yaşamın teatral düzeyde taklidi" diyorum. Ya da başkalarının deyişiyle: sanal. Televizyon varoluşun temellerini önce parçalara ayırıyor, sonra bunları yanlış biçimde monte ediyor.

Her yerde televizyonun kirliliği, her yerde gösteriş. Sovyetler Birliği'nde gösteriş eleştirilirdi... Şimdi durum eskisine göre bin kat daha kötü.

Bu sivil ve toplumsal sorumsuzluk tüm yöneticilerimizi, toplumun tüm kesimlerini sarmış durumda. Sovyetler Birliği'nin büyük insanlarına bu kadar hakaret edilmesi tesadüf değil. Özellikle de Lenin'e.

DEV VE CÜCE

Viktor Kozhemiako: Gerçekten de politikacılarımızın Lenin'e hakaret etmek, onunla alay etmek için en küçük bir fırsatı bile kaçırmamaları insanda nefret uyandırıyor. Lenin'in kıyafetleriyle alay etmekten tutun, sözlerini bağlamından koparıp çarpıtmaya kadar her şeyi yapıyorlar. Örneğin Putin geçenlerde televizyonda halka hitap ederken Lenin'in Ruslar için "kötü işçiler" dediğini iddia etti. Lenin'in bu sözleri, "Sovyet İktidarının Acil Görevleri" yazısından aktarılmıştır; halbuki bu yazıda Lenin çalışmanın örgütlenmesi işini daha iyi yapmanın zorunlu olduğundan bahsediyordu. Hükümetin her fırsatta Lenin ve Stalin'e saldıran üyelerinden söz etmeye bile gerek yok.

Aleksandr Zinovyev: Bu kişilerin Lenin ve Stalin'e bu kadar yüklenmelerinin nedeni kendilerini yükseltmeye çalışmalarıdır. Lenin bir devdir, onlar ise bir cüce sürüsüdür. Sadece yok etmeyi bilirler. Söylediğiniz şeyleri yapmalarının nedeni kendi küçüklüklerini saklamaya çalışmalarıdır.

İki yol var: daha iyi bir şey yapmak, ki bunu bizden önce yaşayanlar yapmışlardı. Ya da yapılanları küçümsemek. Yapılanları ve bizden önce gelenleri küçümsersek büyük insanlar olacağımızı sanıyoruz. Bu yolu seçen pek çok kişi var.

Ama tarihin yargısından kaçamayacaklar. Lenin'in büyük hizmetleri, kişiliği, Rusya'ya ve dünyaya verdikleri yalanlarla saklanamayacaktır.

NOT: Bu makale, www.stalinkaynak.com sitesinden alınmıştır

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

NAİROBİ'DE DAVOS PROTOSTOSU

Kenya'nın başkenti Nairobi'de toplanan Dünya Sosyal Forumu'nun katılımcıları, İsviçre'nin Davos kasabasında 24 Ocak günü başlayan Dünya Ekonomik Forumu'nu protesto etti.

İlki 2001'de Brezilya'da düzenlenen Dünya Sosyal Forumu katılımcıları, Dünya genelinde 30 bin kişinin imzaladığı, Dünya Ekonomik Forumunu protesto eden, Avrupa Komisyonu'nun Afrika, Pasifik ve Karayip ülkeleriyle

yaptığı Ekonomik Ortaklık anlaşmaları müzakerelerine son verilmesini isteyen bir bildiriye sunmak için Nairobi'deki Avrupa Birliği Merkezine yürüdü. Dünya Sosyal Forumu 80 bin kişinin katılımıyla 5 gün sürdü.

ABD'DE SAVAŞ KARŞITI EYLEM

Onbinlerce Amerikalı, ABD'nin Irak'tan askerlerini geri çekmesi için 28 Ocak günü Washington'da savaşı protesto etmek için yürüdü.

ABD başkanı Bush'un 21.500 Amerikan askerini Irak'ta konuşlandırma projesine karşılık, Washington'da yürüyen protestocular, Bağdat'ta patlayan bombayla 15 kişinin hayatını kaybettiği gün "askerleri geri getir" sloganı attılar.

Savaş karşıtı aktörler, Jane Fonda, Sean Penn gibi isimler, kalabalığa seslenerek savaş karşıtı konuşmalar yaparak protesto destek verdiler.

Dini grupların, emekli askerlerin, savaş karşıtlarının ve sanatçıların katıldığı yürüyüşte eylemciler, Amerikan bayrağı, asker postalları ve ölen Iraklıların resmi bulunan bir kutuyu sergilediler.

APPO'NUN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK EYLEMİ

Oaxaca Hakları Halk Meclisi (APPO) katılımcısı üniversiteler ve aileleri, 15 Ocak'ta başkent Mexico City'de düzenledikleri yürüyüşle politik tutsakların özgürlüğünü savundular.

Oaxaca ayaklanmasının başını çeken APPO ile federal hükümet arasındaki on gündür ertelenen görüşmelerin de bu yürüyüşle beraber başladığı söyleniyor.

APPO, Ocak ayı sonunda bir buluşma düzenleyecek; 27-28 Ocak günlerinde ise Meksika Halkları Halk Meclisi zirvesi toplanacak.

PARİS'TE ÖĞRETMENLER EYLEMDE

Fransa'nın başkenti Paris'te, Eğitim Bakanı Gilles de Robien'in siyasetine tepki gösteren öğretmenler, 19 Ocak'ta bir eylem yaptı.

25-30 bin arasında Fransız öğretmen, ulusal eğitim sisteminin olanaklarını ve öğretmenliği tartışmaya açan siyasete karşı çıkıyor.

Eğitim Federasyonu bu eylemlere devam etmeyi ve 8 Şubat'ta da grev yapmayı planlıyor.

YUNANİSTAN'DA ÖĞRETİM GÖREVLİLERİ GREVE BAŞLADI

Yunanistan'da öğretim görevlileri, parlamentoda görüşülen "Özel Üniversitelerin Açılması" konulu yasa tasarısını protesto etmek amacıyla 31 Ocak'ta 72 saatlik grev başlattı.

Öğretim görevlileri, gelişmeler çerçevesinde süresiz grev yapıp yapılmaması kararı alacaklarını kaydettiler. Grev süresince çok sayıda üniversitenin kapalı kalacağı açıklandı.

İSRAİL'İN EN BÜYÜK LİMANINDA GREV

İsrail ticaretinin en önemli kapısı sayılan, en büyük limanı Aşdod'da 31 Ocak sabahı grev başladı. Grev, birçok ülkenin gemilerini olumsuz etkiledi.

Grev, Aşdod limanının işletmecisi şirketle, İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Histadrut) arasındaki çekişmeden kaynaklanıyor.

Liman şirketi, Histadrut üyelerinin "İhale Komisyonu"na katılmalarını önlemek için geçen yıl sonunda bir dava açmıştı. Şirket, İhale Komisyonunun, yeni alınacak işçiler dahil, birçok konuda sendika temsilcilerinin yakınlarının çıkarlarını kolladıklarını öne sürüyor. Liman yönetimi, 90 işçi alımı için yaptığı duyuru üzerine 1500 kişinin başvurduğunu, alınmasına karar verilenlerin halen limanda çalışanların yakınları olduğunu belirtmişti.

Bu çekişmeler üzerine geçen ay başında liman işçileri işleri yavaşlatmış, soğuk hava depolarına konulması gereken birçok ürün kullanılamaz hale gelmişti. Grev uygulaması da mahkeme tarafından 30 Ocak'a ertelenmişti.

SAĞLIK EMEKÇİLERİNDEN EYLEM

İstanbul Tabip Odası ve SES İstanbul Şubeleri AKP hükümeti tarafından hazırlanan ve 30 Ocak 2007 Salı günü TBMM genel kurulu'nda görüşülecek olan "Sağlık Hizmetleri Temel Kanunu, Sağlık Personelinin Tazminat ve Çalışma Esaslarına Dair Kanun ile Tababet ve Şuabatı San'atları-

nın Tarzı İcrasına Dair Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı"nı aynı gün Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle protesto etti.

Sağlık çalışanları tarafından "Torba Yasa" olarak tanımlanan bu Tasarı ile getirilmeye çalışılan İthal Ucuz Hekim, Zorunlu Mali Sorumluluk Sigortası, Eğitim Hastanelerinde AKP Kadrolaşması, Radyoloji çalışanlarının çalışma sürelerinin uzatılması gibi değişikliklerin sağlık çalışanları üzerinde yaratacağı olumsuz etkilerin dile getirildi.

BERGAMA VE DEVELİ KÖYLÜLERİ DİNK KATLİAMINI PROTESTO ETTİ

Bergamalı ve Manisa Develi köylüleri, 31 Ocak günü Agos Gazetesi önünde Hrant Dink'in katledilmesine karşı protesto eylemi yaptı. Köylüler, ellerindeki süpürgelerle simgesel olarak onursuzluğu ve kötülüğü süpürdü.

Osmanbey Metro durağında bir araya gelen köylüler, ağzlarına siyah bantlar takarak ve süpürge ve karanfillerle Dink'in katledildiği Agos Gazetesi önüne yürüdü. Hrant Dink'in posterini açarak, oturma eylemi yapan köylüler daha sonra Hrant Dink'in anısına güvercinler uçurarak resmi-

nin üzerine karanfiller bıraktı.

Köylüler adına açıklama yapan çevreci Oktay Konyar, "Vatan, toprak, bayrak diyerek tek tek öldürüyorlar. Biz barış içinde kardeşçe yaşamak istiyoruz" dedi. Daha sonra, "Korkma Korktukça Sıra Sana Gelecek" sloganı atarak eylem sonlandırıldı

BAŞKENTTE GECEKONDU YIKIMI

Ankara Büyükşehir Belediyesi 'Kentsel Dönüşüm Projesi' kapsamında Dikmen Vadisi'nde yıkım yapmak isteyen belediye ekipleri, 31 Ocak gecesinden Dikmen karakolu önünde 1.500 polis, çok sayıda panzer, 100 ambulans ve itfaiye aracı, yıkım için hazırlık yapmaya başladı. 1 Şubat günü sabah erken saatlerde Dikmen Vadisi'ndeki gecekonduları yıkmak üzere harekete geçen yıkım ekipleri, mahalle girişinde yolda yoksul gecekondu halkının kurduğu barikatlar ve yaktığı ateşlerle karşılaştı.

Mahalleye girebilmek için gecekondu halkına panzerlerden tazyikli su ile saldıran polisler, taşlar ve sopalarla karşılandı. Çevik kuvvet polislerinin de saldırmasıyla, gecekondu halkından pek çoğu yaralandı. □

KOLEKTİFTEN ÖĞRENMEK

Genç Leninistler olarak kendimizi hiçbir zaman yalnız hissetmedik. Hissettirilmedik... En karmaşık görünen ideolojik, politik konularda, toplumsal olaylarda diyalektik düşünebilen partimiz, yoldaşlarımız vardı çünkü...

Üretim toplumsal karakteri ile kapitalist özel mülkiyet arasındaki çelişkinin insanlığı yıkıma uğrattığını, kapitalizmin miadını doldurduğunu, bunun yanı sıra burjuva düzenle uyum içinde sürdürdüğümüz her saniyenin bizi nasıl çürüttüğünü, çevreye ve kendimize karşı nasıl yabancılaştırdığını öğrendik kolektifimizden... Umutsuzluğu değil umudu, yılgınlığı değil mücadeleyi, bardağın dolu kısmını görmeyi, yemekte, edinmede, uykuda sonuncu, ama ölmekte birinci olmayı, yani mücadelemizin yeni insanı olmayı öğrendik...

Hata yaptığımız zaman telaşa, korkuya kapılmadık hiç... Mükemmeliyetçiliği asla kabul etmeyen, hatalarımızdan çıkarılacak dersler olduğunu gösteren yoldaşlarımızın sıcak ellerini hissettik omuzumuzda...

O yoldaşlar ki;

Darağacında, tabureyi kendi tekmeleyen Denizlerdi...

1 Mayıs'taki duruşmada, mahkeme heyetini saygı duruşuna davet eden Seyitlerdi...

Onca işkenceye rağmen ağzından "Yaşasın Partim TKEP/Leninist"ten başka söz çıkmayan Yaşar'dı...

19 Aralık'ta zindan saldırısında "teslim olun" çağrılarına "Asıl siz teslim olun! Türk ordusu, etrafınız kuşatıldı, buradan çıkış yok!..." diye haykıran kombatımız Murat'tı...

Aç köylünün, işçinin alınterine titreyen ellerle dokunan, açlıkta açlığını unutan; ama açlığa ve zulme karşı savaşını unutmayan Sibel yoldaştı...

Koluna takılan serumu söküp atan, zorla müdahale işkencesine maruz kalan, Paris Barikatlarındaki, Petrograd'daki, Ekim Devrimi'ndeki, Küba'daki, Vietnam'daki kadınlar tarihin yazılmasına nasıl ön ayak oldularsa, kendisi de durmamacasına çalışan Ayışığımız Aysun'du...

Ve daha nice yiğitler, Leninistler...

Evet yoldaşlar, kolektiften çok şey öğrendik ve kolektife vereceğimiz çok şey var...

LENİNİST PARTİDE ÖRGÜTLEN SİLAHLAN SAVAŞ!

Antep'ten Bir Leninist

Not: Bu yazı elimize posta yoluyla ulaşmıştır.

İşçi sınıfının şairinin, sermayenin para deposu olan Yapı Kredi Yayınları'na peşkeş çekildiği yetmiyormuş gibi, dünya halklarının ortak değeri haline gelen, yarattığı eserler ve politik duruşuyla halka mal olmuş Nazım Hikmet'i yeniden hapsedmek istiyorlar. Daha önceleri de bu tür politikalarla karşılaştık. Nazım'ın doğumunun 100. yılında çeşitli basın-yayın organlarının Nazım Hikmet'in yaratmış olduğu değerlerin içini boşaltma çabaları sonuç vermeyince, Yapı Kredi Yayınları, internette ve yayın organlarında Nazım'ın şiirlerini yasakladı. Yayınlamak isteyenlerin belli bir ücret karşılığı bunu yapabileceklerini bildirdi. Eğer amacımız Nazım Hikmet'i gelecek kuşaklara ulaştırmak değilse, Nazım Hikmet'i gelecekte engellemekse şunu bilin ki, Nazım Hikmet kendini sınıfına adanmış toplumcu-gerçekçi sanat anlayışının devrimci şairidir. Emekçi halklarımız size hak ettiğiniz cevabı verecektir. Sizin kirli ellerinize yakışmayan o kitaplar büyük bir insan sevgisiyle, toplumsal duyarlılıkla, sınıfın bilicisiyle var olmuştur.

Elbet işçi sınıfı şairini vermeyecek size. Emek, özgürlük, hürriyet, kara işçi ellerine yazılmış şiirleri bir bayrak gibi dalgalanacak ülkelerimizin her bucağında, sokaklara dökülecek insanlar, emekçi Nazım'ın çağrısına kulak verecek: "Gelin kızıl tank taburları gibi / Dağları düzleyerek gelin/ Kömür, benzin, gaz kokusu yansın nefesinizde/ Mavi işbaşı gömleklerinizi giyerek gelin". Eğer niyetiniz Nazım Hikmet'i kilitlemekse taş duvarların ardına, nasıl susturacaksınız bunca insanı? Çelik bakışlı işçilerin bakışlarını nasıl kıracaksınız paramızla? Satın alabilecek misiniz insan yüreğini, insan beynini? Halkın denizini hangi ateşle yakabileceksiniz? Nazım Hikmet sizin tekelinizde değil. O parayla satın alınmayacak kadar kendisini sınıfına, mücadelesine adanmış yürekli bir şairdi.

Yapı Kredi Yayınları satın almış telif haklarını, okumak isteyenlere parayla satacakmış Nazım'ın şiirlerini. Hangi perde kapatabilir güneşin ışığını? Tüccarlar size satmış olabilir telif hakkını. İşçi

BİZİM ŞAİRİMİZ SENİN DEĞİL

var."

İşçi sınıfı saplayacak hançeri kalbine, akacak zehirli siyah kanın, sana geri dönecek yaptıkların, yanacak canın. Şimdi sokaklara çıkıp her bir ağızdan Nazım'ın şiirlerini haykırmanın zamanı. Duyarlı olduğumuzu duyurmamızın zamanı. Haykıralım. Hay-kı-ralım!

sınıfının şairinin şiirleri işçi sınıfındır. "Toprak doyersa / Gözleri doymuyor / Çok, çok para kazanmak istiyorlar. / Öldürmemiz, ölmemiz lazım geliyor / Çok, çok para kazanmaları için." Sömürü gölgesinde ağız dolusu küfür savaran, hincini demirden çıkararak, işçinin öfkesinde; beylerin ayak-kabısını boyayan buğday tenli ayakkabı boyacısının isyanında o hep vardı. Mahallemizde, sokağımızda, marşlarımızda, şarkılarımızda hep yanımızdaydı Nazım Hikmet. Olması gerektiği gibi. Zorla yutduğumuz kelimeleri bağırarak söyledi Nazım'ın şiirleri. O şiirler ki bize yaşamayı ve direnmeyi öğretti, insanları sevmeyi: "Yarısı buradaysa kalbimin / Yarısı Çin'dedir doktor. / Sarı nehre doğru akan / Ordunun içindedir. / Sonra her şafak vakti doktor / Her şafak vakti kalbim / Yunanistan'da kurşuna dizilir."

Halkların ortak değeri, dünya şairi Nazım Hikmet. Toplumcu-gerçekçi devrimci şair. Kendisini işçi sınıfına adanmış mavi gözlü dev... Vatan haini diye suçlayan zihniyet şimdi hapsedmek istiyor ve "büyük şairler korunmalı" diyor. Kimden koruyorsunuz sermayenin kokuşmuş yedi başlı ejderhası! "Unutma yedi başın varsa, bir kalbin

**Daha gün o gün değil,
Derlenip dürülmesin bayraklar.**

Uzaktan duyduğunuz çakalların ulumasıdır.

Safları sıklaştırmın çocuklar.

Bu kavga faşizme karşı,

Bu kavga hürriyet kavgasıdır!

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

**İKİTELLİ AYIŞIĞI
SKİN SANAT DERNEĞİ**

İŞÇİ EMEKİYLE EYLEMİYLE DEĞİŞTİRİN

11 Şubat Pazar günü saat 12.30'da yapılacak etkinliğimize tüm halkımız davetlidir

* Avukat Murat AK - Yeni İş Yasası ve İşçilerin Hakkları
* Sağlık Emekçisi Ü. Şeyda SOLMAZ - İşçilerin Sağlık Koşulları
* Devrimci İşçi Komiteleri Ercan TILMAŞ - İşçi Sınıfının Örgütüllüğü
* Mücadele Birliği Platformu Vefa SERDAR - Emegin İktidarı

ADRES: Atatürk Mah. Yenice Sok. No:3 D:1 İkitelli
(Paraseller Eski Otobüs Duragi yanı, Giriş Arka Taraftandır)
TELEFON: 0 (212) 495 39 18

TÜRKÜLERLE BULUŞUYORUZ

Çiğlıklar estetikle buluştuğundan beri halkların yaşantılarının şahidi oldu türküler. Aşklar, acılar, kaygılar, kavgalar, savaşlar... Gerçekleşen her şeyin görüntüsü düşmüştür türkülere. Yaşananları bağlama tellerinin tınılarıyla anlattılar Pir Sultanlar, Veyseller, Nesimler... Toplumsal yaşamın her detayını içinde barındıran, halkların mücadele tarihini günümüze taşıyan, bugünün değerlerini yarınlara aktaracak olan türkülerle buluşuyoruz.

İşçilerin, emekçilerin sanatını üretmek, yaymak ve onlara taşımak için "Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" diyerek çıktığımız yolun bu durağında, bir kez daha bir araya gelmek, Denizleşmek için Antep emekçilerini "Türkülerle Buluşuyoruz" etkinliğine bekliyoruz.

Grup Denize Ezgi

TÜRKÜLERLE BULUŞUYORUZ

CEVDET BAĞCA

SEMAH GÖSTERİSİ
GRUP DENİZE EZGİ
HBVD SAZ EKİBİ

Tarih: 18 Şubat Pazar
Saat: 18.00
Yer: Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Derneği
Düğün Salonu
Tel: 0 342 250 64 77

GAZİ MAHALLESİ'NDE NAZİM ANMASI

*“Sosyalizm
Yani şu demek ki dayı kıızı
Sosyalizm
Yani senin anlayacağın
El kapısının yoksulluğu değil de
İmkansızlığı
Ekmeğimizde tuz
Kitabımızda söz
ocağımızda ateş oluşu Hürriyetin
yahut başkası yel’de
sen yaprakmışsın gibi titrememek
sosyalizm
devirmek dağları el birliğiyle
ama elimizin özsıcaklığını yitirmeden (...)”*
Nazım Hikmet

15 Ocak 1902’de doğan komünist şair Nazım Hikmet 105 yaşında. 105. yaşında Nazım Hikmet’i anarken içimiz daha bir heyecan dolu ve biraz da buruk. Tekelci kapitalist sermaye şairimizi bizden, işçi ve emekçilerden zorla söküp almaya çalışıyor. Nazım’ın tüm şiirlerinin telif hakkını alan Koç Holding’e ait Yapı Kredi Bankası, internet sitelerinde Nazım Hikmet’in şiirlerinin yayınlanmasını engellemeye çalışıyor. Bu anlamda Nazım’ı 105’inci yaşında daha bir sahiplenmek gerekiyor.

Bu anlamıyla Gazi Ayışığı Sanat Merkezi’nde 21 Ocak Pazar günü bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik saat 16.30’da Nazım’a ait şiirlerin okunması eşliğinde dans gösterimi ile başladı. Etkinliğin yapıldığı salon Nazım’ın resimleri ve şiirleriyle süslenmişti. Salona girer girmez göze ilk çarpan şey Nazım’ın resimlerinin film şeridi şeklinde yapılıp tavandan yere kadar asılmış resim çıktılıydı. Yapılan dans gösteriminin ardından 15 dakika ara verildi. Hemen ardından etkinliğin ikinci bölümünde Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi’nde bağlama kursu veren bağlama hocası kısa bir müzik dinletisi verdi.

Söz ve müziğinin kendine ait olduğu iki şarkı seslendirdi; “(...) Ben ölürüm belki ama sahip çıkın bu bayrağa (...)” Salondakilerin büyük beğenisini toplayan müzik dinletisinden sonra Nazım Hikmet’i anlatan bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt’ta Nazım Hikmet’in yaşamı resimlerle müzik eşliğinde anlatıldı.

Daha sonra ise Nazım’la ilgili olarak söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide şair Ruhan Mavruk, Ayışığı Ekin Sanat Merkezi’nden Songül Yücel ve Mücadele Birliği’nden Vefa Serdar yer aldı. İlk olarak konuşma yapan Songül Yücel, şu an internet üzerinden kimsenin Nazım’ın hiç bir şiirine erişemediğini belirterek, “önce bizim olan Nazım uzaklaştırıldı, şimdi de şiirleri Yapı Kredi’nin kasaşına indi. Onlar ne kadar ceza keserlerse kessinler bizler Nazım’ın şiirlerini yayınlayacağız. Nazım’ın şiirleri her zaman bize yoldaşlık eder” dedi.

Hemen ardından söz alan Ruhan Mavruk ise, Nazım’ın korkusuzca duygularının ipini bıraktığını ifade ederek, Nazım’ın sadece şair olduğu için değil, komünist olduğu için tüm bunları yaşadığını söyledi ve “Sanat derinliktir, her şey şiir konusu olabilir. Önemli olan bizim bakış açımız” dedi. Mavruk, sözlerine Nazım’ın “Gözlerimiz” adlı şiirini okuyarak bitirirken; daha sonra Vefa Serdar söz aldı. Serdar, Nazım’ı Nazım yapan şeyin büyük insanlık sevgisi olduğunu belirterek, “Nazım deyince aklıma, yüreğiyle gülümseyen bir çocuk geliyor. Dev cüsseli ama çocuk ruhlı” dedi ve Nazım’ın ruhuyla yaşamış bir insan olduğunu, dünyadaki herkesin acısını hissettiğini, dünyanın birçok yerindeki savaşçılar için şiirler yazdığını ve umudu anlattığını ifade etti. Serdar daha sonra Nazım’ın hayatını kısaca anlattı. Daha sonra Nazım için isteyen herkesin şiir okuyacağı serbest kürsü yapıldı. Etkinliğe katılan bir çok kişinin Nazım’ın şiirlerini okumasından sonra etkinlik sona erdi. □

MART İŞÇİ KÜLTÜR MERKEZİ AÇILDI

Bizler, bir grup işçi olarak, işçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı İzmir Kemalpaşa'da Mart Kültür Merkezi'ni açtık. Ve ilk iş olarak, kültür merkezimizin tanıtımı amacıyla 28 Ocak Pazar günü açılış etkinliği yapma kararı aldık. Açılışımızı günler öncesinden afişlerle, broşürlerle, davetiyelerle, hazırladığımız pankartlarla Kemalpaşa işçi ve emekçilerine duyurduk. Kemalpaşa'da bir işçi kültür merkezinin ilk oluşu, işçi ve emekçilerin ilgi ve beğenisini toplarken, polislerin de dikkatini çekti. Afişleme çalışmamız sırasında bir faşistin sözlü sataşmasının ardından 5 dakika sonra sivil polisler gelip, afişleme yapan iki arkadaşımızı gözaltına aldılar. Yaklaşık olarak bir saat göz altında tutulan arkadaşlarımıza "izinsiz afiş yapmak ve çevreyi kirletmek" gerekçesiyle 250'er ytl para cezası kesildi. Gözaltına alınan arkadaşlarımız gözaltından çıktıktan sonra çalışmalarına, gözaltına alındıkları yerden başlayarak devam ettiler. Son olarak işçilerin sabah işe gidiş saatlerinde hazırladığımız broşürleri ve davetiyeleri dağıtırken işçilerin ilgisi görülmeye değerdi.

Ve nihayet büyük gün geldi. Hepimizi ayrı bir sevinç ve heyecan sarmıştı. 28 Ocak Pazar günü saat 13.00'da açılış etkinliğimize büyük bir heyecanla başladık. Açılış etkinliğimiz, ilk olarak işçi sınıfı üzerine hazırladığımız sinevizyon gösterimiyle başladı. Daha sonra Mart İşçi Kültür Merkezi adına konuşmasını yapmak üzere Murat arkadaşımız sahneye davet edildi. Murat arkadaşımız, "Mart İşçi Kültür Merkezi'nin tarafsız bir kurum olmadığını, işçi ve emekçilerin tarafında olduğunu, işçi sınıfının bilincini bulandırmaya çalışan her türlü gerici yoz kokuşmuş düşüncenin karşısında, işçi sınıfının özgürlüğü için attığı her ileri adımın yanında" olduklarını belirtti. Daha sonra sahneye konuşmacı olarak Mücadele Birliği dergisi adına Vefa Serdar davet edildi. Vefa Serdar "Mücadele Birliği dergisi olarak, gerek yarınsal anlamda, gerekse de

işçi sınıfının mücadele birliği anlamında Mart İşçi Kültür Merkezi'nin ve Kemalpaşalı işçi ve emekçilerin yanında olduklarını" belirtti. Vefa Serdar'ın ardından, Devrimci İşçi Komiteleri adına konuşmasını yapmak için Yılmaz Ekşi sahneye davet edildi. Yılmaz Ekşi işçilerin tek başlarına bir şey ifade etmediğini, ancak örgütlü olduğu zaman bir güce dönüşebileceğini belirterek, salonda bulunan konukları İzmir'de faaliyet yürütmüş olan ve idam edilen ilk sosyalist işçiler 13 Mart Savaşçıları şahsında, ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Yılmaz Ekşi konuşmasını, sendikalar ve DİK arasındaki farklılığı belirterek, Devrimci İşçi Komitelerinin neden bir zorunluluk olduğunu ortaya koyarak sona erdirdi.

Yılmaz Ekşi'nin ardından sahneye Devrimci Öğrenci Birliği adına açılışımıza gönderilen mesajı DÖB'lü bir arkadaşımız okudu. DÖB'lü Kürt bir arkadaşımız ise kendi hazırlamış olduğu bir yazıyı konuklarımızla paylaştı. Daha sonra arkadaşlarımızın hazırlamış olduğu şiir dinletisi sahne aldı.

Son olarak Mart İşçi Kültür Merkezi'nin oluşturduğu müzik gurubumuz Grup Güneşe Akın, söylediği marşlarla ve ezgilerle seyirci arkadaşlarımıza keyifli anlar yaşattı.

Yaklaşık 1,5 saat süren etkinliğimizin sona ermesiyle, etkinliğimize katılanların salonu hemen terk etmeyip, geç saatlere kadar kalıp sohbet etmeleri ve hep birlikte

kültür merkezinden ayrılmaları attığımız bu ilk adımda bizler adına sevindiriciydi.

Bizler, Mart İşçi Kültür Merkezi emekçileri olarak, tüm işçi ve emekçileri yoldaşça selamlıyor, işçi sınıfının özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde, kapitalizmin yoz, kokuşmuş kültürüne karşı proletaryanın devrimci kültürüne sahip çıkarak, zafere kadar yolumuza devam edeceğimizi ilan ediyoruz.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE
GELECEK!**

Mart İşçi Kültür Merkezi

“” TALEPLER VE ÖLÜM ORUCU

Ölüm Orucu eylemi, yarattığı politik sonuç ve değerleriyle ne kadar etkili olduysa, öne sürülen ve elde edilen talepler bakımından o derece etkisiz olmuştur. Herşeyden önce belirtelim ki, hükümet tarafından on kişinin bir araya getirilmesinin kabul edilmiş olması ne bir “zafer”dir ne de “ileri bir kazanım”dır. Belli sayıda tutsağın bir araya getirilmesi uzun süre önce devlet tarafından zaten kabul edilmiş fakat bu, tutsaklar tarafından kabul edilmemişti. Şimdi aynı şeyin, tutsak sayısı bir kaç kişi arttırılınca “kazanım” ya da “zafer” olarak tanımlanması kimseyi inandırmaz.

Fakat talepler bakımından bu durum bir sürpriz değildir. Leninistlerin dışındaki siyasetler çok uzun süre önce taleplerini en geri noktalara çekmişlerdi. Onlar daha sürecin başında “F Tipleri kapatılsın” talebini terk ederek, “üç kapı-üç kilit” formülüne razı olmuşlardı. “Gerçekçi” olmak ve küçük burjuva aydınlarla uyum içinde olmak adına izlenen oportünist politikalar, sonuçta o politikaları izleyenleri “üç kapı-üç kilit”ten de geri bir sonuca razı olmak zorunda bıraktı.

Yeri gelmişken belirtelim ki, devrimin öncücü olma iddiasındaki siyasi hareketler gerçekte hep küçük burjuva aydınların arkasında ve onların işaret ettikleri yolda yürümüşlerdir. Siyasetlerin “F Tipleri Kapatılsın” talebini terk edip en geri noktalara savrulmasında bu durumun büyük etkisi vardır. Sonuçta, razı olunan hükümet teklifinin “üç kapı-üç kilit”ten geri olduğu tartışma götürmez. Açık ki, devletin bu son derece geri teklifi bir çıkış yolu olarak değerlendirilmiştir.

Ancak, talepler bakımından bu noktaya gelinmesinde Ölüm Orucunu daha önceden bırakarak eylem kırıcılığı yapanların payının büyük olduğunu altını çizmek gerek. Ölüm Orucunu bırakarak eylem kırıcılığı yapanlar halkların bilincinde mahkum olmuşlardır ve bu tarihi eylemin anıldığı her yerde onların eylem kırıcılığı da daima hatırlanacaktır.

Kabul edilen sonucun tecridi kırdığını ileri sürmek, önce kendini, sonra kitleleri aldatmaktır. Bu sonuç hiç bir şekilde tecrit sistemini değiştirmemiştir. Zira tecrit sistemi F Tiplerinin yapısıyla, yasalarla ve uygulamalarla bir bütündür. Leninist Parti'nin, “F Tipleri kapatılmadan tecrit de ortadan kalkmaz” biçimindeki görüşü yaşam tarafından doğrulanmıştır. On tutsağın bir araya getirilmesinin kabul edilmiş olması koşulları değiştirmedikleri için Leninist Parti'nin “F Tipleri Kapatılsın” talebi devam ediyor. Bu hedef doğrultusundaki mücadele sürecektir. Mücadelenin hangi biçim ve araçlarla süreceği ise anlık, somut gelişmelerin tahliliyle belirlenecektir. Ama şurası kesin ki, bundan böyle koşullar “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganıyla ifade edilen devrimci politikayı, en başta F Tiplerini kapsayacak şekilde, daha çok öne çıkaracaktır.

Ölüm Orucu, diğer siyasetler tarafından daha önce çeşitli safhalarda bırakıldı. Dolayısıyla, onu sürdürmek sembolik olmaktan öte bir anlam taşımayacağı için, devam ettirilmeyecektir.

30/01/2007

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı, haber niteliği taşıdığından dolayı yayımlıyoruz

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

HALKLARIN BİLİNCİNDE VE YÜREĞİNDE KAZANILAN ZAFER*

Türkiye zindanlarında yedi yıla yakın bir zamandır sürdürülen destansı ölüm orucu eylemi bitti. Yedi koca yıl süren, dünya tarihinde eşi-benzeri görülmemiş bir direniş... Arkasında yüzlerce kahraman, kendini feda örneği, düşmanı bile kıskandıracak "davaya bağlılık" örneği bırakan bir direniş. Dünya emekçi halklarının hayranlık ve şaşkınlık içinde izlediği; bilinç ve yürekle desteklediği; zafere ulaşmasını içtenlikle istediği bir direniş, faşist devletin geri çekilmeyi kabul etmesiyle noktalandı.

Bu bir savaştı. Zindanlarda devrimci, komünist tutsaklarla faşist devlet arasındaki çarpışma biçiminde karşımıza çıkan bu savaş gerçekte proletarya ile burjuvazi; devrim ile karşı devrim arasındaki bir savaştı. Tekelci sermaye sınıfı, karşı devrimin zindanlara, devrimci tutsaklara yönelik bu en kanlı süreci sınırsız ve kuralsız vahşi bir katliamla; 19 Aralık Operasyonuyla başlattı. O, karşı devrimin bu en kanlı saldırısını başlatırken bütün emperyalistlerin, bütün gericiliğin desteğini arkasına almıştı. Başını emperyalist devletlerin çektiği dünya gericiliği Türk tekelci sermaye sınıfına bu desteği verirken çok cömert davrandı. Çünkü onlar faşist devlete verdikleri desteğin komünizmin ezilmesi, toplumsal devrimin ortadan kaldırılması için verilmiş bir destek olduğunu biliyorlardı.

19 Aralık katliamı, devrimci tutsakları fiziken ortadan kaldırma amacından çok dünya karşı devrim cephesinin devrimi ezme, halkların kurtuluş umutlarını, sosyalizm özlemlerini yok etme girişimiydi. Onlar, faşist Türk devletini devrimci tutsaklar üzerine salarken zindanlardan elleri havada, teslim alınmış, morali çökmüş, yıkılmış bir devrimle karşılaşmayı umuyorlardı. Umutları kursaklarında kaldı. Devrimci tutsaklar, destanlara konu olabilecek bir cesaretle direndiler, teslim olmadılar; devrim yenilmedi. Karşı devrim, düşüncüyü, ideolojiyi, davaya bağlılığı, umudu F Tiplerinde teslim almayı, öldürmeyi denedi; devrimci tutsakların yanıtı şanlı ölüm orucu direnişi oldu. Bu savaş faşist devletle birlikte onun arkasında duran bütün dünya gericiliğine karşı veriliyordu. Onun için faşist devlet yedi yıla yakın bir süre dayanabildi.

Kuşkusuz, direniş F Tiplerinin kapatılmasıyla sonuçlanmadı ve kuşkusuz, direnişin güvenilmez yol arkadaşlarına sahip olmak, oportünist politikaların ağırlığını üzerinde hissetmek gibi zaafı vardı. Direniş bir yandan düşmanın saldırılarına karşı koyarken, öte yandan güvenilmez yol arkadaşlarının yarattığı tahribatı onarmakla, oportünist politikaların ve geriye çekici etkilerine karşı koymakla, küçük burjuva aydınların uzlaşmacı kuşatmasını kırmakla uğraşmak zorundaydı. "F tiplerinin kapatılması" isteminden "üç kapı-üç kilit"e kadar gerileyen oportünist politikaların direniş üzerinde yıpratıcı-geriletici etkisi olmadığını kim ileri sürebilir!

Ama yedi koca yıl süren ve her anı kahramanlıklarla dolu geçen direnişin gücü tüm bunları ikinci plana itti. Tarihsel bir direnişin yanında bunların ne önemi olabilir ki! Tarihte bunlar ancak bir büyük direnişten çıkarılacak küçük dersler olarak anılacaklardır. 19-22 Aralık Zindan Savaşlarında onlarca ölü ve yüzlerce yaralı pahasına teslim olmayan, düşmanı devrimci irade karşısında aciz bırakan devrimci tutsaklar aslında daha o gün zaferi kazanmışlardı. Yedi yıl süren tarihsel direniş, burjuvazinin umutlarının yattığı tabuta son çiviye çaktı: Devrim yenilmiyordu.

19-22 Aralık zindan savaşlarıyla başlayıp ölüm orucuyla devam eden büyük direniş, emperyalizme ve kapitalizme karşı gerçek bir savaş içindeki emekçi halkların, ezilen kitlelerin bilincinde ve yüreğinde daha ilk günden itibaren zaferi kazanmıştı. Dünya emekçi halkları bu savaşta devrimci tutsakların zafer kazanmasını yürekten istiyorlardı çünkü onların zaferinde kendi zaferlerini; onların yenilgisinde kendi yenilgilerini görüyorlardı. Direniş, sürdürdüğü yedi yıl boyunca gösterilen kahramanlık, direngenlik ve kararlılık sonucu devrimi, devrimin ateşini canlı tutarak zaferi ideolojik, politik ve pratik olarak kazandı.

Bu tarihsel eylemin etkileri bununla sınırlı kalmadı. Eylemin etkileri onu merak, heyecan, coşku ve umutla izleyen; ondan çok çeşitli dersler çıkararak dünya komünist hareketine kadar uzandı. Eylem, daha sürecin başından beri Türkiye ve K. Kürdistan komünist hareketini etkilemiş; emekçi sınıflar tarafından kapitalizme ve faşizme karşı savaşta örnek alınmaya başlanmıştı. Dünya devrim tarihine altın harflerle geçecek olan bu tarihsel eylemin en önemli yanlarından birisi onun dünya komünist hareketi üzerinde yarattığı bu etkidir.

Nasıl ki proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak Leninist Parti 19 Aralık'ın ilk anından itibaren direnişin içinde en önde ve en kararlı biçimde yer alarak direnişe çok şey kattıysa direniş de Leninist Partiye çok şey kattı. Bayrampaşa zindanında düşmanın ilk mermi sesleri arasında Murat yoldaşın "asıl siz teslim olun" diyen sesi çınladığında Leninist Partinin nasıl bir yüksek bilinç, devrim konusunda ısrar ve kararlılık içinde olduğu dost-düşman herkes tarafından görülmüştü. Murat yoldaş mermi sesleri arasında düşmana meydan okurken aslında düşmanın yenilgisini; devrimin zaferini daha o anda ilan etmişti. Sonraki süreçte O'nun gösterdiği yoldan yürüyerek ölümü korkusuzca kucaklayan Sibel ve Aysun yoldaşlar bu yüksek bilinci, bu kararlılığı, bu ısrarı pekiştirdiler. Leninist Partinin devrimdeki ısrarı, yüksek bilinci, kararlılığı onlarda cisimleşti.

19 Aralık'ın zifiri karanlığında devrimi ezme üzere çizmelerini giyen düşman, devrim için kendini korkusuzca feda eden yüzlerce devrimcinin bedenleri altında ezildi. Dünya devrimine bu büyük zaferi armağan edenler dünya proletaryası tarafından asla unutulmayacaklar.

Bu kazanılan ilk büyük zafer oldu ama sonucusu değil. Zindanlarda savaş sürüyor.

29/ 01/ 2007

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

*Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.